

[Sri C. Subramaniam]

[30th October 1958]

சொல்ல விரும்பவில்லை. வேறு எந்த ராஜ்ய நிர்வாகஸ்தர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், மத்திய சர்க்காருடைய நிர்வாக இயந்திரத்தையே எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட அவர்களுக்கு நம் ராஜ்ய நிர்வாகிகள் திறமைக் குறைவானவர்களாக இல்லை. யாரோடு வேண்டுமானாலும் ஒப்பிட முடியும்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : பர்சனல் எக்ஸ்ப்ளனேஷன்: நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்காருடைய சிப்பந்திகள் நிர்வாகத் திறமைக் குறைவு உள்ளவர்கள், மட்டமானவர்கள் என்று நான் என் பிரசங்கத்தில் சொல்லவரவில்லை. அவர்கள் உற்சாகம் இழந்து வருகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டேன். தபால், தந்தி, ரயில்வே இலாகாவில் நிர்வாகத் திறமை குறைவாகியிருக்கிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் என்னிடம் கேட்புப் பயனில்லை. ஊழியர்களும் பொறுப்பாளி அல்ல. மத்திய சர்க்காரில் உள்ள அவர்களுக்கு காங்கிரஸ் கட்சி அமைச்சர்களைத்தான் கேட்கவேண்டும்.

இந்தத் தீர்மானம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் திறமையாக வாதாடி இதில் இருக்கக்கூடிய வேகத்தையே எடுத்துவிட்டார்கள் என்பது என் அபிப்பிராயம். எப்படி இருந்தாலும் இதிலுள்ள கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டுவிட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல. இரண்டாவது பே கமிஷனின் சிபார்சு வெளியான பிறகு வேண்டுமானால் ஒரு கமிட்டியை அமைப்பதாகவும், இன்னும் சர்வீஸ் கண்டிஷன், ஸ்டீல் முதலியவற்றைப் பரிசீலிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் அளிப்பதாகவும், இங்கு சொன்னவர்களுடைய கருத்துக்களை எல்லாம் தாமே டெவலப்மெண்டு கவுன்ஸில், பே கமிஷன் முன்பாக வலியுறுத்துவதாகவும் உறுதி அளித்திருப்பதனால் என் தீர்மானத்தை வலியுறுத்தாமல் அப்படியே விட்டுவிட விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : Is the hon. Member withdrawing his resolution?

SRI M. KALYANASUNDARAM : I am not withdrawing my resolution. I am not pressing it either.

MR. SPEAKER : The hon. Member will have either to press his resolution or withdraw it. He cannot leave it in the mid-air like that.

SRI M. KALYANASUNDARAM : In that case, I withdraw my resolution, Sir.

The resolution was, by leave, withdrawn.

(2) CEILING ON LAND HOLDINGS—cont.

MR. SPEAKER : Now, let us continue the discussion on the next resolution which reads as follows :—

“ This House recommends to the Government to bring in legislation fixing a ceiling on Land Holdings and for the distribution of excess lands which are in excess of the ceilings fixed to the tenants and landless poor.”

Fifteen Members have already taken part in the discussion. As the Hon. the Finance Minister wants to intervene in the debate now, I shall call him. The Hon. the Minister for Revenue will of course reply to the debate at the end.

30th October 1958]

SRI M. KALYANASUNDARAM: Sir, I understand that some more hon. Members want to speak on this resolution. So, I think that after the Hon. Finance Minister finishes his speech, those Members will also be given an opportunity to speak on the resolution.

MR. SPEAKER: Sure, sure. After the speech of the Hon. Finance Minister, those Members will have a chance to speak.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, a few more Members may speak now. I am not in a hurry. I shall speak a little later.

MR. SPEAKER: All right. Sir S. Ramaswamy Thevar may now speak.

SRI S. RAMASAMI THEVAR: கனம் தலைவர் அவர்களே, நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது பற்றி நெடுநாட்களாகப் பேசப் பட்டு வந்திருக்கிறது. நாடு விரிதலை அடைந்ததிலிருந்தே “நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும், நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும்” என்று சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அவ்வாறு சொல்லி வந்ததன் காரணமாகவே இப்போது உணவு உற்பத்தி குறைந்திருக்கிறது. இந்தப் பேச்சின்—கோஷத்தின்—விளைவாகவே நில உடைமையாளர்களுக்கும் உழ வர்களுக்கும் இடையில் தகராறுகள் ஏற்பட்டு, அதனால் உணவு தானிய விளைச் சல் குறைந்திருக்கிறது. அதனால் மக்கள் இப்போது கஷ்டமான நிலை மையில் இருக்கிறார்கள். நல்லது செய்ய வேண்டுமாயின் அதை உடனே செய்யவேண்டும்; “செய்யப்போகிறோம், செய்யப்போகிறோம்” என்று சொல்லி காலம் தாழ்த்திக்கொண்டிருந்தால் பல அல்லல்கள் ஏற்படுகின்றன. காலா காலத்தில் நடவடிக்கை எடுக்காததால் உணவு உற்பத்தி குறைந்து நாட் டில் பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் காரியம் செய்யாமல் பேசிக்கொண்டேயிருந்ததால், உழவர்களுக்கும் நில உடைமையாளர்களுக்கும் இருக்கும் உறவு நிலை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு இரு சாராரும் லௌஜன்யமாக இருந்து வந்தனர். அவர்கள் இரு சாராரும் ஒற்றுமை யுடன் உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்குப் பாடுபட்டு வந்தனர். இப் போது அந்த நிலைமை மாறிவிட்டது. இப்போது எங்கே பார்த்தாலும் உழவர்களுக்கும் நில உடைமையாளர்களுக்கும் சண்டை சச்சரவுகள் ஏற் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்காகவும் விவ சாயத் தொழிலாளிகளுக்கு நன்மைகள் செய்வதற்காகவும் சர்க்கார் பல சட்டங்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். அச்சட்டங்கள் பணக்காரர்களுக்கும் நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்கும் நல்ல பலனளிக்கின்றனவேயொழிய எழை எளிய விவசாயிகளுக்கு நல்ல பலன் அளிக்கவில்லை. இதனால் இன்று நாட் டில் பெரிய குழப்பம் ஏற்பட்டிருப்பதுடன், உணவு உற்பத்தியும் குறைந் திருக்கிறது.

நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும் என்று சொல்லப் படுகிறது. நிலம் போன்ற வேறு பல சொத்துக்களும் நாட்டில் இருக் கின்றன. பல தொழில்கள் இருக்கின்றன. பலருக்கு பலவிதமான செல் வங்கள் இருக்கின்றன. அந்தச் செல்வங்களுக்கும் உடைமை வரம்பு கட்ட வேண்டும். அவைகளுக்கு வரம்பு கட்டும்போது பல குழப்பங்களும் தொல்லைகளும் ஏற்படலாம். நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டும் நிலச் சீர்திருத்தத்தை உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமா வேண்டாமா என்று போசிக்கவேண்டும். உணவு தானிய உற்பத்தி பெருகவேண்டு மானால், இந்தச் சீர்திருத்தத்தை கொஞ்ச காலத்திற்குத் தள்ளிவைத்து விட்டு, விவசாயிகள் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவதைத் தடுப்ப தற்கான காரியங்களையும் விவசாயிகளுக்கும் நில உடைமையாளர்களுக்கு மிடையே நல்ல உறவு நிலை நிலவப்படி செய்வதற்கான காரியங்களையும் சர்க்கார் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[Sri S. Ramasami Thevar] [30th October 1958]

நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவதற்கு முன் சில காரியங்களை சர்க்கார் செய்யவேண்டும். ஜமீந்தார்களால் கோயில்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தில் கோயில் நிலங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. ஆண்டவன் பேரிலுள்ள பல நிலங்கள் சரிவர விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படாமல் கிடக்கின்றன. குறிப்பாக, ஆஷ்டையர் கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பல கிராமங்கள் ஜமீந்தார்களால் கோயில்களுக்கு வழங்கப்பட்டவை; ஜமீந்தார்களால் கோயில்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கிராமங்கள்கூட இன்னும் “டேக்ஸ் ஓவர்” ஆகவில்லை. அந்த கிராமங்களிலுள்ள நீர்ப்பாசனக் குளங்களை கோயிலாரும் மராமத்து செய்வதில்லை, சர்க்காரும் மராமத்து செய்வதில்லை. மழை சரிவர பெய்யாத நிலையில் அவை வறண்டு கிடக்கின்றன. இதனால் விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த நிலைமையை சர்க்கார் மாற்ற வேண்டும். இந்த மாதிரியான கோவில் நிலங்களை சர்க்கார் சீக்கிரம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

‘நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்ட வேண்டும், வரம்பு கட்ட வேண்டும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு சர்க்கார் சம்மாயிருப்பதை விட, ஒரேயடியாக ‘நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்டப்போவதில்லை’ என்று சொல்லிவிடுவது மேல் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவ்வாறு செய்வது உணவு தானிய உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்குச் சாதகமாக இருக்கும். விவசாயிகளுக்கும், நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்கும் இடையேயுள்ள சமூகமான உறவைக் கெடுக்கக் கூடிய சட்டங்களை இயற்ற வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்டும் திட்டம் இப்போது இரண்டு காரணங்கள் காட்டப்பட்டு எதிர்க்கப்படுகிறது. அதாவது, நில உடைமைக்கு வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டால், நிலங்களெல்லாம் துண்டுகளாக ஆகிவிடும் என்றும், உணவு உற்பத்தி குறைந்துவிடும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்டப்பட்டால் உணவு தானிய உற்பத்தி எப்படிக் குறையும் என்று விளக்கப்படவில்லை. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சமார் 1,200 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவிடப்பட்டது. அத்திட்டம் முடிந்த பின் உணவுப் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும் என்று, அத்திட்டம் வகுக்கப்பட்டபோது சொல்லப்பட்டது. ஆனால் உணவுப் பிரச்சனை இன்னும் தீரவில்லை. வேறு பல திட்டங்களையும் போட்டும்கூட இதுவரையிலும் ரூபாய் 1,550 கோடிக்கு மேல் உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்திருக்கிறோம். நில உடைமைக்கு வரம்பு கட்டப்படாமல் இருந்தபோதிலும் இங்கே உணவில் சய தேவைப் பூர்த்தி ஏற்படவில்லை என்பது இதிலிருந்து நன்றாகத் தெரிகிறது.

நிலங்களைத் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்கிறோம். நிலங்களைத் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. பெரிய நிலச்சுவாந்தாரர்களிடம் அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கும் நிலங்களை நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றுதான் நாங்கள் கூறுகிறோம். ‘லோஷலிஸம்’ பேசிவிட்டு உழைவனுக்கு நிலம் இல்லை என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். கனம் நிதி அமைச்சர் கூட சமீபத்தில் ஹைதராபாத்தில், இந்தநாட்டில் உள்ள விவசாயிகளில் 90 சத விசதத்தினர் சிறு விவசாயிகள் என்றும் அவர்களுக்கு ‘இன்வெஸ்டிங் கெபாலிடி’ இல்லாததால் அவர்கள் உணவு தானியம் உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை என்றும் கூறும் தோரணையில் பேசியிருக்கிறார். அவருடைய வாதத்தில் சிறு விவசாயிகளுக்கு ‘இன்வெஸ்டிங் கெபாலிடி’ கிடையாது என்பதால் அவர்களுடைய நிலங்களை பெரிய நிலச்சுவாந்தாரர்களிடம் கொடுத்துவிட்டால் உணவு உற்பத்தி பெருகும் என்ற கருத்து இருக்கிறது. இந்திய சர்க்காரின் தொழில் இலாகா கொடுக்கும் கணக்கைப் பார்ப்போம். ஆந்திராவில் மொத்த விவசாயிகளில் 52 சத விசதத்தினர் நிலமில்லாதவர்கள் என்றும், நம் ராஜ்யத்தில் (சென்னையில்) மொத்த விவசாயிகளில் 55 சத விசதத்தினர் நிலமில்லாத விவசாயிகள் என்றும் அந்த இலாகாவின் கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்

30th October 1958] [Sri N. K. Palanisami]

யத்தில் விவசாயத் தொழிலில் 1/6 பங்கினர் நிலமில்லாத விவசாயிகள். மேலும் நம் ராஜ்யத்தில் எத்தனையோ ஏழை விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். கனம் நிதி அமைச்சரின் பேச்சில், பெரிய விவசாயிகள்தான் உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும், மற்ற விவசாயிகளுக்கு அந்தத் தொழிலில் இடம் இல்லை என்ற கருத்து இருக்கிறது. Ceiling on family holdings, ceiling on personal cultivation ஆகிய இரண்டு வரம்புகளையும் நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று ஏற்கனவே திட்டக் கமிஷன் சொல்லியிருக்கிறது. எனவே இந்த இரண்டையும் நாம் ஏற்கனவே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். மேலும் தமிழ் நாட்டில் அரசாங்கத்தார் ஸோஷலிஸம் பேசிய காலத்தில் 'இத்தகைய திட்டங்களைக் கொண்டு வந்து நாங்கள் சோஷலிஸ சமுதாயத்தை உருவாக்கப்போகிறோம்' என்று சொன்னார்கள்.

1952-ம் வருடத்தில் மூன்று பேர்கள் கொண்ட ஒரு கமிட்டி 11-40 நியமிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பரிசீலனை செய்த பிறகு என்ன முடிவு எடுத்தார்கள் என்று யாருக்கும் தெரியாது. இப்பொழுது கனம் பந்த் அவர்கள், மொரார்ஜி போஸ்ஸேவர்களைக் கொண்ட மூவர் கமிட்டி ஒன்று போட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே ப்ளானிங் கமிஷனும் இதைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறது. வருடாவருடம் ஒவ்வொரு மகாசபையிலும், இம்மாதிரி தீர்மானங்கள் போட்டு அவைகளை நிறைவேற்றுவதாக இருந்தபோதிலும்கூட இன்றைய தினம் இதற்கு விரோதமானதொரு மனப்பான்மை இருப்பதற்கு காரணம் என்னவென்று தெரியவில்லை. நாங்கள் மட்டுமல்ல உச்ச வரம்பு கூட வேண்டுமென்று சொல்லும் கமிஷனும் சொல்லியிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டுமென்பது மட்டுமல்ல பிரச்சனை. இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய அடிப்படைத் தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டும். அப்படி தொழில்கள் வளருவதற்கு அடிப்படையாக நிலம் உழுபவனுக்கு சொந்தமாக்கப்படவேண்டும். இது நாங்கள் மட்டும் சொல்வதல்ல. ஏற்கனவே 1948-ல் குமரப்பா கமிட்டி என்ன சொல்லியிருக்கிறது பாருங்கள்.

"We agree with the report that it had been found by experience that unless the land is owned by the tiller his incentive to production does not reach the optimum point."

அதாவது கொஞ்சம் நிலம் கொடுத்தால் கூட போதும். தன்னுடைய நிலம் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டவுடன் அவனுக்கு வண்டி வேண்டிய தில்லை, தலையிலே ஏரத்தை சுமந்து வந்து நிலத்திற்கு போடுகிறான். மாடு இல்லாமலேயே கொத்தி வெள்ளாமை செய்வதைப் பார்க்கிறோம். தன்னுடைய பூமி என்றவுடனேயே ஒரு உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஆகவே அதன் காரணமாக உற்பத்தி பெருக வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. கூடுதல் உற்பத்தி செய்கிறான். சாதாரண விவசாயிகூட சைக்கிள் வாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. அதனால் அப்படி வரும்போது இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய சைக்கிள் தொழிற்சாலைகள் போதாமல் கூடுதல் தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கும். இதை, உதாரணத்திற்கு சொல்கிறேன். நம் நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் 55 சத விதம் கூலி விவசாயிகளாவார்கள். ஓரளவு அவர்களுக்கு நிலம் கொடுத்தால் கூட இப்பொழுதுள்ள வறுமை நிலை போய் நல்ல முறையில் அவர்கள் வாழ முடியும். நாம் ஏராளமான சாமான் களை உற்பத்தி செய்கிறோம். இயந்திர சாதனங்களையும் உற்பத்தி செய்கிறோம். ஆனால் அவைகளை விற்பனை செய்யும்போது ஓரளவுதான் விற்பனையாகிறது. ஒரு கட்டம் வரும்போது விற்பனையாகாமல் தேங்கி விடுகிறது. இன்றையதினம் நாம் நம் மாகாணத்தில் பார்க்கிறோம், பல மில்கன் மூடப்படுவதையும், பல ஷிப்ப்கள் மூடப்படுவதையும். காரணம், உள்நாட்டிலுள்ள விவசாயிகளிடமும், பொது ஜனங்களிடமும் அவைகளை வாங்க பணமில்லாததுதான். ஆக, முதலில் மக்களின் வாங்கும் சக்தியை அதிகரிக்க வேண்டும். முதலில் உழுபவனுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும். அடுத்தபடி இந்த நாட்டிலுள்ள தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடையச் செய்ய வேண்டும். இவைகளுக்கு வரல்தான் அவசியம். விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைத்தாகவேண்டுமென்று சொல்வது அதற்கு மிகவும் அவசியமாகிறது. திட்டக் கமிஷனும், காங்கிரஸ் சார்பில் உள்ளவர்கள் இதற்கு

[Sri N. K. Palanisami]

[30th October 1958]

தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியுங்கூட அவர்கள் கொண்டு வருவதற்கு பதிலாக எதிர்க்கட்சியில் உள்ள நாங்கள்தான் இதை அமுலாக்குங்கள், அமுலாக்குங்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இன்று வேறு ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பல மாகாணங்களிலும் உள்ள அமைச்சர்கள் இதை எதிர்த்து பேசியிருக்கிறார்கள். ஒரிஸாவில் உச்சவரம்பு கட்ட வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தபோது அங்குள்ள சட்ட சபையில் அதை விவாதிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அதேபோல் ராஜஸ்தானை எடுத்துக் கொண்டால் அங்குள்ள மந்திரி சபையிலே ஒரு பிளவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆந்திராவை எடுத்துக்கொண்டால் விவசாய மந்திரி திம்மபெட்டி அவர்கள் உச்ச வரம்பு கூடாதென்ற முறையில் பேசியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். உச்ச வரம்பு கட்டக் கூடாதென்ற ஒரு மாகாணம் ஏப்ரலில் நடந்தது, மைசூரில். மாஜி மந்திரி ஹனுமந்தையா அவர்கள் பேசும்போது, 40 வருஷகாலமாக சோஷியலிசத்தை எதிர்த்து வந்த நாங்கள் திடீரென நேரு அவர்கள் இரண்டு மணி நேரம் பேசியதைக் கேட்டவுடன் மனம் மாற முடியாது, என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அதோடு அக்பர் “தீன் இலாகி” என்ற மதத்தை ஏற்படுத்தி எப்படி அவர் இறந்து போனவுடனே அதுவும் போய் விட்டதோ அதேபோல்தான் இந்த சோஷியலிஸமும் போகும் என்ற முறையில் பேசியிருக்கிறார்கள். அடிப்படைக் கொள்கையை ஒத்துக்கொண்ட பிறகு இதற்கு நேர் விரோதமாக போகும் நிலைதான் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உச்ச வரம்பை எப்படி கட்டுவது? ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும், ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் வித விதமான பூயிகள், வெவ்வேறு தரமுள்ள பூயிகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, ஒரு கட்சியினர் மட்டுமின்றி, விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து எந்த முறையில் எப்படி உச்ச வரம்பு கட்டுவது என்று ஆலோசித்துப் பார்த்து ஒரு தீர்மானம் செய்து அதை உடனடியாக அமுல் நடத்த வேண்டும். அப்படிக் கொண்டுவந்தால்தான் நாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும், அடிப்படைத் தொழில்களையும் வளரக்க முடியும், அப்படியென்றால் தான் நிலப்பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இதை ஆதரிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

*SRI P. S. ELLAPPAN : தலைவர் அவர்களே, இந்த நிலப் பிரச்சனையானது, மார்க்கண்டேயனுக்கு வரம் கொடுத்தது போல் போய்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது, ஜமீன்தார்கள் எப்பொழுது நமது நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டு நம்மை விவரங்கள் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜமீந்தாரர்களுக்கு அவர்களது நிலங்களைக் கொடுக்க இஷ்டம் இல்லை. ஆகவே அரசாங்கம் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு இதைக் கொண்டு வர காலதாமதமாகிறது என்று சொல்கிறார்கள் பலர். கிராமங்களில் இப்பொழுது விவசாயம் செய்யவே ஆள் கிடைப்பது சால்ட்கோட்பாஸ்ட், கொத்தவாஸ்சாவடி, ரேவு போன்றயிடங்களில் நாட்டுப்புற ஆள்கள் கூலிக் கூடைகளை தலையின் மேல் வைத்துக்கொண்டு சுற்றுவதைப் பார்க்கிறோம். உழைக்கக்கூடிய மக்கள் அத்தனை பேர்களும் வேறு கதையில்லாமல் சென்னைக்கு வந்து திண்டாடுகிறார்கள். சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்களை எடுத்துப் பயிரிடலாம் என்றால் அதற்கு எத்தனையோ விதமான முட்டுக்கட்டைகளை போடுகிறார்கள், கர்ணம், கிராம முன்சிப் போன்றவர்கள். மிராசதார்கள் அதற்கு முட்டுக்கட்டை போடுகிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் அட்டேயிங்களைச் சொல்லவே முடியாது. அப்படி எவ்வளவோ சம்பவங்கள் நடந்திருக்கிறது. போன வாரத்தில்தான் 22 பேர்களை அரெஸ்ட் செய்திருக்கிறார்கள். போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டர், ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டராக புறம்போக்கில் பயிரிட்டதை கைப்பற்றி, கிணறு முதலியவைகளை இடித்துத் தள்ளி அதன் காரணமாக கலவரம் நடந்திருக்கிறது. ஒரு ஆளுக்கு சொந்தமாக கால்காணி நிலம் இருந்தால் போதும், இப்படிப்பட்ட கலவரங்கள் ஏற்படாது. ஆகவே, இந்த சட்டத்தை வெகு விரைவில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதனால் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் நல்ல பெயர் கிடைக்கும். எல்லோரும் தங்கள் பின்னகல்தான் என்ற நினைப்பில் இதை உடனடியாக கொண்டு வரவேண்டும். அடித்தப்படியாக, வினோபாஜி வந்து தர்மம் வாங்கினார்கள். அது யாரிடம் இருக்கிறது, அவைகள் ஏழைகளுக்கு எப்பொழுது கிடைக்கும் என்று

30th October 1958] [Sri P. S. Ellappan]

தெரியவில்லை. அதற்கு ஒரு வழியையும் காணும். ஜமீந்தார்களை ஒழித்து விட்டார்கள், ஆனால் அவர்கள் நிலங்களை ஒழிக்க முடியவில்லை. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் ஹரிஜன மக்களாவார்கள். அவர்கள் படும் கஷ்டங்கள் கொஞ்சமல்ல. மஹாத்மா காந்தியடிகள் சுயராஜ்யத்தை ஒரு கையிலும், ஹரிஜனங்களை ஒரு கையிலும் எந்தி சமுத்திரத்திலிருந்து வெளியேற்றினார்கள். எல்லோரும் படித்து பட்டு சொல்லுகிறார்கள், ஆனால் நான் கிராமத்திலுள்ள கஷ்டங்களை பற்றி சொல்லுகிறேன். என்னைக் கேட்டால், எழு நாளில் இதைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று சொல்வேன். கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்த சட்டத்தை கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த 11-50
விவாதத்தில் நான் கலந்துகொள்வதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் சமீபத்தில் 8.11.11.
நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி கூட்டத்தில் நான் தெரிவித்த சில கருத்துக்களையொட்டி சில பேர்கள் வரவேற்றுப் பேசினார்கள். சில பேர்கள் தப்பிப்பிராயம் கொண்டு அதை வரவேற்றிருக்கிறார்கள். இன்னும் சில பேர்கள் தப்பிப்பிராயம் கொண்டு அதைக் கண்டித்தும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் சில பேர்கள் ஏதோ இதுவரையிலும் சொல்லாத ஒரு புதிய கருத்தை நான் கொண்டு வந்து இந்தப் பிரச்சனையை தள்ளிப்போடுவதற்கு முயற்சி செய்கின்ற முறையில் நான் கண்டு பிடித்திருக்கும் ஒரு புதிய யோசனை என்றும் நினைக்கிறார்கள். இதன் காரணத்தினால்தான் இந்தப் பிரச்சனையில் நாம் எந்த முறையில் அணுகவேண்டும், இந்தப் பிரச்சனையில் இருக்கின்ற பல்வேறு கஷ்டங்கள் என்ன என்பதைப்பற்றி விளக்க வேண்டியது என்னுடைய கடமையாக இருக்கிறது. அவ்வாறு நான் விளக்குமபோது இதற்கான முடிவுகளை நான் சொல்ல முடியாத நிலைமையில் இருக்கின்றன என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். என்னென்றால் இதற்காக ஒரு கமிட்டியும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நானும் அதில் ஒரு அங்கத்தினராக இருக்கிறேன். அந்த கமிட்டியில் பல விஷயங்களைப்பற்றியும் சர்ச்சை செய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒரு முடிவு எடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு நாட்டில் இருக்கின்ற முக்கியமான பிரச்சனை உணவுப் பிரச்சனை என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியும். முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தை உருவாக்கிய காலத்தில் விவசாயத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்து விவசாய உற்பத்திக்கு அனுசரணையாக இருக்கக்கூடிய பல்வேறு நிர்ப்பாசன திட்டங்களை எல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்கின்ற முறையில் அதற்காக தொழில் துறையில் அதிகமாக கவனம் செலுத்தாமல் அதிகமான தொகை விவசாயத் துறையில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விதம் முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் முடிவுறுகின்ற காலத்தில் பல் பேர்களுக்கு ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது. நாம் இந்த உணவுப்பிரச்சனையும் தீர்த்துவிட்டோம் என்கின்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. இன்றைக்கும் இந்தியாவிலுடைய விவசாயம் எல்லாம் பெரும்பாலும் மழையைப்பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் பருவ மழை அதிகமான இடங்களில் பாதகம் இல்லாத முறையில் பெய்ததால் இந்தியாவிலுள்ளவர்களுக்கு ஓரளவு உணவு போதும் என்கின்ற அளவுக்கு இருக்கின்றது என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இத்தனை பரந்த நாட்டிலே ஏதோ ஒரு சில பகுதிகள் மட்டும், இன்றையதினம் பாதிக்கப்படுகின்றன. இன்றைக்கு 100-ல் 10 பங்கு பகுதிகள் மட்டும் பாதிக்கப்படுகின்றன என்றிருந்தால் கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. ஆனால் பல சமயங்களில் 25 பங்கு பகுதிகள், சில சமயங்களில் 50 பங்கு பகுதிகள் மழையில்லாமல் பாதிக்கப்படுகின்றன. சில இடங்களில் மழை அதிகமாகி வெள்ளத்தினால் பாதிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே நாம் கணக்கிடும்பொழுது ஆற்று ஆழத்தை கணக்கெடுப்பது போல் கணக்கெடுக்கக்கூடாது. அந்த கதை எல்லோருக்கும் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆற்றை கடக்க வேண்டிய ஒருவன், ஆற்றின் ஆழத்தை கணக்கெடுப்பதற்காக ஆற்றில் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஆழத்தை சராசரி கணக்கெடுத்து விட்டு நடப்பாற்றில் இறங்கி திண்டாடின கதையை எல்லோரும் அறிவார்கள். அவ்வாறு இல்லாமல் சாதாரணமாக

[SRI C. Subramaniam]

[30th October 1958]

பாதிக்கப்படும் இடங்களை என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இன்றைக்கு நமக்கு போதுமான அளவு உணவு கிடைக்கிறதா என்பதை நாம் ஆலோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்கு நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் மூன்று நேரமும் உண்ணுவதற்கு உணவு கிடைக்கிறதா என்று பார்த்தால் கிடைப்பதில்லை என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். ஆகவே இன்றைக்கு மக்களுக்கு வயிற்றை உண்ணுவதற்கு உணவு கிடைப்பதில்லை என்கின்ற நிலைமை இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையை வைத்துக்கொண்டு நாம் இந்தப் பிரச்சினையை அணுக வேண்டும். பொதுவாக உணவு என்றும் சொல்லும் போது வெறும் தானியம் மட்டுமல்ல. தானியம் மட்டும் என்று சொன்னால் வயிற்றை மாதிரி நிரப்பிக்கொண்டிருக்க முடியும். அதோடு, நமக்கு தேவையான பால், பழம் போன்ற உணவுப்பொருள்கள் எவ்வளவு கிடைக்கிறது. இவைகள் பலருக்கு கனவாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. சிலருக்குத்தான் நனவாக கிடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே உணவுப்பொருள்கள் என்று சொல்லும்போது சத்துள்ள உணவுப்பொருள் என்று கணக்கிட வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலைமையில் பார்க்கிறபொழுது உணவு உற்பத்தியை குறைவாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை இன்னும் அதிகமாகக் வேண்டியது நம்முடைய கடமையாக இருக்கிறது. இதில் யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்க முடியாது. ஆனால் எந்த முறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்பதை நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். உற்சாகமாக இருந்தால்தான் உணவு உற்பத்தியை பெருக்க முடியும் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். உற்சாகம் வேண்டியதுதான். இருந்தாலும் வெறும் உற்சாகத்தினால் மட்டும் உற்பத்தி பெருக்கி விட முடியாது. பல்வேறு திட்டங்களும் பல்வேறு செய்கரியங்களும் பல்வேறு சாதனங்களும் குடியானவர்களுக்கு கிடைத்தால்தான் உற்பத்தியை பெருக்க முடியும். இதில் குடியானவர்கள் என்பதில் சிறிய குடியானவர்களாக இருந்தாலும் சரி, பெரிய குடியானவர்களாக இருந்தாலும் சரி அவர்களுக்கு இந்த வசதிகள் எல்லாம் கிடைக்கவேண்டும். பெரிய உற்சாகத்துடன் போடுகின்ற விதை யெல்லாம் பதராக இருந்தால், அந்த விவசாயத்தில் என்னதான் உற்சாகம் இருந்தாலும் இதில் பிரயோஜனம் ஒன்றும் இல்லாமல் போய் விடும், விழுவிடும் இதைத்த நிராகப் போய் விடும். எல்லோருக்கும் நல்ல தரமுள்ள விதை கிடைக்க வேண்டும். இது உணவு உற்பத்திப் பெருக்குமிட மிக அவசியம் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். அதே மாதிரி தான் சத்துள்ள உரம் கிடைக்க வேண்டும். அத்துடன் நீர்பாசன வசதி மிக முக்கியம். நாம் இப்போது அதிகமாக மழையை நம்பித்தான் இருக்கிறோம். அதுவும் காலா காலத்தில் மழை பெய்யவில்லையென்றால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லாமல் போய்விடும். விதைத்து 15 நாட்களுக்குள் மழை பெய்ய வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அத்தனையும் காய்ந்துபோகும். ஆகவே பருவகாலத்தில் மழை பெய்தால்தான் நமக்கு உபயோகமாக இருக்கும். ஆகவே நீர்பாசன வசதி நமக்கு தேவையான நேரத்தில் கிடைக்கவேண்டியது மிக அவசியம். அதே மாதிரிதான் விவசாயக் கருவிகள் எல்லாம் திறமையான கருவிகளாகக் கிடைக்கவேண்டும். இப்போது இருக்கிற ஒரு சாண் கலப்பையை வைத்துக்கொண்டு நாம் விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்தால் நல்ல பலனை அடைய முடியாது. ஆகவே நல்ல விவசாயக் கருவிகள் நமக்குத் தேவையாக இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் குடியானவர்களுக்கு எந்த அளவு கிடைக்கச் செய்யின்றோமோ அந்த அளவு நாம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கிக்கொள்ள முடியும். இருக்கக்கூடிய நிலத்தை எல்லாம் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவிட்டு இந்த வசதிகள் இன்னும் செய்து கொடுக்கவில்லையென்றால் உற்பத்தி பெருக்கிவிட முடியாது. ஏதோ மனதிற்கு ஒரு சாந்தி ஏற்படுவதற்காகத்தான் இந்த நிலங்களைப் பங்கு போட்டு கொள்ள முடியுமே தவிர இந்த வசதிகள் ஒன்றும் இல்லாமல் நிலத்தை எப்படித்தான் பங்கு போட்டாலும் உற்பத்தி பெருக்கி விட முடியாது.

ஆகவேதான் நாம் இன்றைக்கு நிலப் பிரச்சினையைப்பற்றி விவாதிக்கும் போது உணவுப் பிரச்சினையையும் சேர்த்துப் பார்க்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

30th October 1958] [Sri C. Subramaniam]

இந்த நிலப் பிரச்சினையில் என்ன மாதிரியான மாறுதல்களைப் செய்ய வேண்டும் என்று சிலர் சொன்னார்கள். நான் இன்னொரு பதிலில் குறிப்பிட்டதுபோல், இன்றைக்கு நம் நாட்டில் இருக்கின்ற விவசாயிகளில் பெரும்பாலோர் சிறு குடியானவர்கள்தான். ஆனால் இன்று நாட்டில் சிறு குடியானவர்கள்தான் உற்பத்தியைப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக இன்றைக்கு ஈரோட்டுக்குப் போய்ப் பார்ப்போமேயானால் அங்கு இரண்டு ஏக்கர்களுக்கு மேற்பட்ட நிலம் உடைய குடியானவர்களே மிகக் கூப்பியாகத்தான் இருப்பார்கள். இரண்டு ஏக்கருக்கு உட்பட்ட நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள்தான் அதிகமாக உணவு உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் வேண்டிய அளவுக்கு வசதியிருக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் ரொக்கமாக ரூபாய் 5,000, 6000 வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் நல்ல முறையில் விவசாயத்தில் ஈடுபட முடிகின்றது. இதேமாதிரி இரண்டு ஏக்கர்கள் வைத்திருப்பவர்களை மற்ற இடத்திலேயும் பார்க்கலாம். ஏதோ உழாதோம், விதைத்தோம், இது நம் தலைவிதி என்று முறையில் நல்ல விளைச்சல் இல்லாமல், நல்ல விதை போடுவதற்கு வசதியில்லாமல், நல்ல உரம் போடுவதற்கு வசதியில்லாமல், கிணறுகள் வெட்பப் போதிய வசதியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இப்படி நம் சிறு குடியானவர்களின் நிலைமையை எடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும்போது, அவர்களுக்கு நிலத்தைக் கொடுத்தால் உற்பத்தி பெருக முடியாது. வசதியில்லாதபோது நிலம் கொடுத்தால்கூட உற்பத்தி பெருகாது என்பதை எல்லோரும் நேரடியாகப் பார்த்தால் ஒத்துக்கொள்வார்கள், இதை மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

12
noon.

சூரல் கிரெடிட் ஸர்வே நடந்தது நம் ராஜ்யத்தில். அந்த ரிப்போர்ட்டை ஓரளவுக்காவது எல்லோரும் படித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதிலே பார்க்கும்போது விவசாயிகளுக்கு—பண்டிகை மாதிரி இல்லை, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு பண்டிகை கொண்டாட ஏதாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்—பண்டிகை கிடைக்கும்—விவசாயம் செய்வதற்கு, இரண்டு ரூபாய் தரம் வட்டி கொடுத்து, வட்டியையும் முன்னமேயே பிடித்துக் கொண்டு பாக்கியை வாங்கிக்கொண்டு, விளையக் கூடிய தானியத்தையும் அவன் கேட்கும் விலைக்கே அவனுக்கே விற்று விட்டு, முன்னே முடியாமல் இருக்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. அது இப்போது மாறியிருக்கிறதா என்றால் இல்லை. நூற்றுக்கு 90 பேர்கள் வசதியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தீர்க்க முதலில் அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அப்போது தான் அந்த பூமிகளில் விளைச்சல் அதிகமாகும். அதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு கேட்டதுதான் நான் கேட்ட அந்தக் கேள்வி. நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டி பாக்கி நிலங்களை எடுத்துப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் யாருக்கு? அதற்கு உடனே பதில் சொல்லி விட்டார் பழனிசாமி, நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கு என்று. ஏழை விவசாயிகளுடைய நிலை என்ன? அவர்கள் கடன் பட்டு இருக்கிறார்கள் என்பதால் அவர்களிடம் பணம் இருக்காது. அவர்களுக்கு இந்த நிலத்தைக் கொடுத்தால் எந்த வித பொருளாதார சக்தியில்லாமல், இந்த இரண்டு ஏக்கர் நிலம் என்னுடைய பூமி என்ற உணர்ச்சி வந்ததோடு வேறு எந்தவித உதவியும் இல்லாமலே, உற்பத்தியும் பெருக முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விடும் என்பதையோசித்துப் பார்த்தீர்களா என்றுதான் கேட்டேன். ஆகையால் இதற்கு வழி செய்தாக வேண்டுமென்று சிந்தித்து அந்த வகையில் வழி செய்ய வேண்டும். எடுத்துக்கொள்ளும் பூமியை நிலம் இல்லாத விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பதால் மட்டும் பிரச்சனை தீராது. எந்த முறையில் எடுத்து விவசாயம் செய்ய முடியும், கூட்டுறவு முறையில் செய்ய முடியுமா என்று பரிசீலனை பார்த்தால் அதிலே இருக்கக் கூடிய சிக்கல்கள் நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு எத்தனை கூட்டுறவு சங்கங்கள் வைத்து வெற்றிகரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று பார்க்கிறோம். இனிமேல் வெற்றிகரமாக ஆகுமோ என்னவோ. இது வரையில் கூட்டுறவு விவசாயப் பண்ணைகள் வைத்த உடனே இரண்டு வருஷத்தில் அல்லது மூன்று வருஷத்தில் அல்லது ஐந்து வருஷத்தில் கலைக்க வேண்டிய நிலைமையதான்

[Sri C. Subramaniam]

[30th October 1958]

ஏற்பட்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து நீடித்திருக்கக்கூடிய சங்கமே கிடையாது, தெங்குமராட்டாவில், நீலகிரியில் இருக்கும் ஒன்றைத் தவிர, மற்ற இடங்களில் கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் சரியாக நடக்கவில்லை.

நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் சொன்னதுபோல கூட்டுறவுச் சட்டம் கூட்டுறவு வளர்ச்சிக்கு வசதியாக இல்லாமல் இருக்கலாம். இவைகளுக்கு முதலிடம் கொடுக்காமல், இன்றைக்கு நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கலாம் என்றால்—வயிற்றை ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டியது அவசியம்; அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமல், அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல், முதலில் வயிற்றைக் கிழிப்பதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் இருக்கின்றன என்று வயிற்றைக் கிழித்து விட்டு, ரத்தம் வந்தவுடன் இந்த ரத்தத்தை நிறுத்த forceps வேண்டும் என்ற உடனே forceps கொண்டு வர, இங்கு இருந்தால் கொண்டு வா, இல்லையானால் பக்கத்து ஆஸ்பத்திரியிலிருந்தாவது தேடிக்கொண்டு வா என்று சொல்லுகிற முறையில் வயிற்றை ஆபரேஷன் செய்த மாதிரிதான் ஆகும். நிலப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டுமென்று லட்சியத்தில், கொள்கையளவில் அபிப்பிராய பேதம் இருக்க வேண்டிய தில்லை. பிரித்த பிறகு எப்படி சாகுபடி செய்யப் போகிறோம்; இப்போதே இருக்கக் கூடிய லட்சக் கணக்கான ஏழைக் குடியானவர்களுக்கு போதுமான வசதி செய்து கொடுக்க முடியவில்லை. இன்னும் நிலமில்லாதவர்களுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்து அவர்களும் குடியானவர்களாக அவர்களுக்கும் வசதி செய்து கொடுக்க முடியுமா என்று ஆலோசித்துப் பார்த்து பிற்பாடு இந்த பூமிகளைப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தான் நான் சொல்கிறேன். லட்சிய அளவிலே, கொள்கையளவிலே, பிரித்துக் கொடுப்பதிலே ஆட்சேபணியில்லை என்று நான் வலியுறுத்திச் சொன்னேன். பிரித்துக் கொடுத்த பிற்பாடு எந்த முறையில் சாகுபடி செய்யப் போகிறோம், இப்போது நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தால் நம் லட்சியம் பூர்த்தியாகும். பயிரிட வசதியாக இருக்கும் என்று கொஞ்சம் பணம் இருக்கின்றவர்களுக்குக் கொடுத்தால் மேலும் மேலும் பணக்காரர்களாக்குகிறார்கள் என்று சொல்வார்கள். ஒன்றுமில்லாதவர்களுக்குத்தான் முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பொருளாதார சக்தி கிடையாது. அதற்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம். அதற்கு வேண்டிய மார்க்கத்தை வகுத்திருக்கிறோமா என்பதைப் பற்றி யாராவது யோசித்தார்களா, இதையெல்லாம் நன்கு சிந்தித்து பதில் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (ஸ்ரீ என். கே. பழனிசாமி குறுக்கிட்டார்.) கோவாப் ரேடிங் பார்மிங் வைக்கலாம். நடை முறையில் கோவாப் ரேடிங் பார்மிங் எப்படி நடக்கிறது என்பதைப் பற்றிச் சொன்னேன். இன்றைக்கு அதிலே வெற்றியில்லாமல் இருக்கிறது. ஏன் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயப் பண்ணைகளை நடத்த முடியவில்லை, அது ஏன் பரவலாக இல்லை, இதிலே என்ன குறைகள் இருக்கின்றன என்று யோசித்து முடிவு செய்யாமல், நிலம் இருக்கிறது, துண்டு போட்டு விடலாம் என்று சொன்னால், வயிற்றை ஆபரேஷன் செய்யவேண்டுமென்று உடனே வயிற்றைக் கீரிய மாதிரிதான் ஆகும்.

திடீரென்று இப்போதுதான் இது தோன்றியதா என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். நான் இதைப் பற்றி முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். இதைப் பற்றி பல இடங்களில் பேசியிருக்கிறேன். ஆனால் சட்ட சபையில் பேசினேனா இல்லையா என்று எனக்கே சந்தேகமாக இருந்தது. அது எனக்கு நினைவில்லாமல் இருந்தது. 1953-54-ம் வருஷத்து பட்ஜெட் பேச்சைப் பார்க்கும்போது இதே கருத்தை நான் தெரிவித்திருக்கிறேன். 1953-54-ல் நிலப் பிரச்சனை பற்றி அப்போது எதிர் கட்சித் தலைவராக இருந்த ஸ்ரீராம ஸ்ரீராம் அவர்கள் பேசிய போது, உடனடியாக நிலத்தைப் பிரிக்கவேண்டும், உடனடியாக குடியானவர்களுக்கு 75 பங்கும், பூமி சொந்தக்காரர்களுக்கு 25 பங்கும் என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்று பேசியபோது, அதற்கு பதில் சொல்லுகையில் நான் அப்போது இந்த மாதிரி சொல்லியிருக்கிறேன்.

80th October 1958] [Sri C. Subramaniam]

"The hon. Leader of the Opposition seems to think: 'If only you divide the land, if only you increase the tenant's share of the produce, production will go up'. He seems to think that if the tenant is given 75 per cent of the produce, production would go up automatically. But, Sir, I would like to point out to him the pattern of the holdings in our State. Of course, he cited Tanjore. I know Tanjore is rather peculiarly situated. There are bigger landlords there. That is the reason why special legislation was necessary for that district. But if we take the pattern of the entire State, we see that we are largely a State of peasant proprietors. The theory of the Leader of the Opposition is that if a tenant is allowed to have 75 per cent of the production, the tenant would be enthused and production would increase. Well, Sir, here are the vast majority of the people who hold the land and who get the entire produce from the land. Why has not production increased in those cases? On the other hand, production is going down. There is not sufficient production even in the field which is owned by the peasant and tilled by him. Production has gone down throughout the entire country. If that be so, the cause is somewhere else. That is, as I said, failure of the rains. Not only the failure of the rains but our holdings are quite uneconomical and the peasants do not have sufficient capital to invest in agriculture. Therefore, we should improve the economic condition of the small peasants so that sufficient resources might be made available to them to undertake better cultivation of the land. Better seeds and manure also should be supplied to them. It is in that task the Government are engaged now and the Hon. the Minister in charge of Agriculture explained how the Government are doing their best to see that peasants take to better methods of cultivation and the use of better seeds and manure and thus increase production. Only when production increases, the purchasing power of the people will increase. By a mere magic or by distribution of the existing wealth, neither production nor purchasing power could be increased."

நான் ஏதோ ஒரு கருத்தை முதன் முதலாக 1958-ம் வருஷத்திலே சொல்லி இந்த நிலப் பிரச்சினை ஒத்திப்போடவேண்டும் என்று உபாயம் கண்டு பிடித்திருக்கிறேன் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

SRI N. K. PALANISAMI: சுப்ரமணியம் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டில் "லீலிங்" கூடாது என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அகவே நான் பதிய கருத்து ஒன்றையும் சொல்லவில்லை என்பதை ஸ்திரப்படுத்துகிறார்கள். இன்றைக்கு நாம் சிறிய குடியானவர்களின் பிரச்சினைப் தீர்க்க முடியவில்லை என்றால், அதிலும் கொஞ்சம் வசதியிருக்கக்கூடிய குடியானவர்களுக்கு அதிக வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க முடிய வில்லையென்றால், ஒரு வசதியுமே இல்லாமலிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான குடியானவர்களுக்கு நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால், அதிலே வெற்றி பெறமுடியுமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பாக்கவேண்டும். முடியாது என்று சொன்னால், இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கூட்டுறவு கூட்டமும், கூட்டுறவுப் பண்ணை வளர்ச்சித் திட்டமும், கூட்டுறவு அதிகாரிகளும், தடையாக இருக்கின்றன என்று சொன்னால், கூட்டுறவுப்பணியை நல்ல முறையில் நடத்தக்கூடிய வெறொரு விதியையும், வேறொரு அதிகார வர்க்கத்தையும் ஏற்படுத்தியாகவேண்டும்.

12-10
p.m.

[Sri C. Subramaniam]

[30th October 1958]

இவைகள் ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னால், நிலத்தைப் பிரிக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், அது உணவு உற்பத்தியைப் பாதிப்பதாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே, உணவு உற்பத்தி குறைந்தாலும் பரவாயில்லை, பட்டினியாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, நிலத்தைப் பிரித்துக்கொடுக்கத்தான் வேண்டும் என்று யாராவது யோசனை சொல்லுவார்களேயானால், நானும் அவர்களோடு சேர்ந்து பட்டினியாக இருப்பதற்குத் தயார். ஜனநாயக அடிப்படையிலே எது மெஜாரிட்டி தீர்மானமாக இருக்கிறதோ, அதை ஏற்று நடத்தவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நான் மட்டும் இன்னொரு ஊருக்குப் போய்விட முடியாது. விவசாயத் துறையில் “உற்பத்தி பெருகவில்லை, உற்பத்தி பெருகவில்லை” என்று சொன்னால், பெரியபண்ணைகளை வைத்திருப்பவர்கள், ஓரளவு வசதியுள்ளவர்களாலேயே முடியவில்லை என்று சொன்னால், வசதியே இல்லாதவர்கள் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். உற்பத்தியை பெருக்குவதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி, அதற்கான நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அதற்கான அபிவிருத்தி, அதற்கான அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அதற்கான பொருளாதார சக்தியும் இருக்கிறது என்று சொன்னால், இன்னும் அதிகமான விளைச்சல் எதிர்பார்க்க முடியும். ஈரோட்டிலே இருக்கும் குடியானவர்கள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்குப் பொருளாதார சக்தியிருந்ததன் காரணமாக, விளைச்சலை அதிகப்படுத்த முடியுமென்று நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

நில அமைப்பப்பற்றி பேசும்பொழுது, ஒருவரும் தான் உழுவதற்கு மேற்பட்ட பூமியை, தன் மேற்பார்வைக்கு அதிகப்பட்ட அளவு பூமியை, சொந்தமாக வைத்துக்கொள்வதற்கு, லட்சிய பூர்வமாக ஊர்மை இருக்கக் கூடாது என்று ஒப்புக்கொண்டாலும்கூட, இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலையில், யாருக்கு நிலத்தைப் பிரித்துக்கொடுப்பது, எப்படிப் பிரித்துக் கொடுப்பது, எப்படி அந்த பண்ணைகளை நடத்துவது என்று முடிவு காண்பதற்கு முன்னர் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வோமேயானால், நன்மைக்குப் பதிலாக தீமைதான் வந்து சேரும். எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்தாலும், போதிய பின்பலம் இல்லாமல் காரியத்திலே இறங்கினால், தோல்வியைத் தான் அடைவேண்டியிருக்கும். ஒரு படை முன்னேறிச் செல்லுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தப் படைக்குப் போதுமான ஆயுதங்கள், தளவாடங்கள், உணவு தானியங்கள் போய்ச் சேரக்கூடிய அளவுக்கு பின்பலம் இருக்கவேண்டும். 200 மைல் அல்லது 300 மைலுக்குப் பின்னாலிருந்து தளவாடங்கள், உணவுதானியங்கள் வருவதில் தத்தளிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டால், தைரியவான்கள், வீரர்கள் என்றெல்லாம் பெயர் எடுக்கலாம், ஆனால் போரில் வெற்றி காணமுடியாது. அதற்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் செய்யவில்லை என்று வேண்டுமானால் குற்றம் சாட்டுங்கள், ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயார். ஆனால் ஆயுதத்தாலில்லாமலேயே காரியத்தைச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னால், அதிலே வெற்றி காண முடியாது, தோல்விதான் ஏற்படும். பின்னர், பெரிய மிராசு தார்களே, “பார்த்தீர்களா, நாங்கள் அப்பொழுதே சொன்னோம், பிரித்துக் கொடுத்தால் என்னவாகுமென்று, அதன்படியே நடந்துவிட்டது” என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டை நீஜப் படுத்தியவர்களாவோம். அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்தவர்களாவோம். “பிரித்துக் கொடுப்பதினால் அதிக கஷ்டம்தான் ஏற்படும், யாருக்கும் லாபம் ஏற்படாது என்று சொன்னோம், அதை நிரூபித்து விட்டார்கள், பார்த்தீர்களா” என்று அவர்கள் சொல்லுவதற்கு இடம் ஏற்படும். ஆகவே, இந்தப் பிரச்சனையிலே வெற்றி பெற வேண்டுமானால், எல்லாவிதமான ஆயத்தங்களையும் செய்துகொண்டுதான் நாம் இறங்கவேண்டும். பின்னர் இதைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்துக் கொள்ளலாம் என்று இதிலே திடீரென்று இறங்குவோமேயானால், தோல்விதான் காணமுடியும். இப்பொழுது இருப்பதைக் காட்டிலும், மக்கள் பஞ்சத்திலும், பட்டினியினாலும் கஷ்டப்படுவார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்காக, உச்ச வரம்பு கட்டுவேண்டியதில்லை என்று நான் நினைப்பதாக யாரும்கருதவேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்கான எல்லாவிதமான ஆயத்தங்களையும் செய்துகொண்டு, இதிலே வெற்றி காணமுடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டு, அந்த அடிப்படையிலே இதிலே புகவேண்டு

30th October 1958] [Sri C. Subramaniam]

மென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அவ்வாறு இல்லாமல் இந்தப் பிரச்சனைய நாம் எடுத்துக் கொள்வோமேயானால், அதன் மூலமாக கஷ்டங்கள் தான் ஏற்படும். பின்னர் இந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதிலும் கூட கஷ்டங்கள் ஏற்படும். கனம் பழனிசாமி சொன்னதுபோல, எவ்வளவு தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தாலும், $\frac{1}{2}$ ஏக்கர், $\frac{1}{4}$ ஏக்கர் போன்ற சிறிய உடைமகளைச் சரிவர நடத்த முடியாது. அவைகளை எல்லாம் "Consolidation of holdings" செய்துதான் ஆகவேண்டியிருக்கும். கனம் பழனிசாமி சொன்னது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கம்யூனிச கொள்கையை அவர் அடிப்படையாகக் கொண்டவர், அதிலே நம்பிக்கையுள்ளவர். தனிப்பட்டவர்களுக்கு பூமியில் சொத்துரிமை இருந்தால் தான் அக்கறை காட்டுவார்கள் என்று சொன்னார். அப்படியென்றால், கூட்டுறவு முறைப்படி விவசாயம் செய்வது கம்யூனிச கொள்கைக்குப் புறம்பாக இருக்கும். அதிலே யாருக்கும் தனிப்பட்ட சொத்துரிமை கிடைய வே கிடையாது. அதற்காக ரஷ்யாவிலே விவசாய உற்பத்தி அதிகமில்லை யென்று சொல்லிவிட முடியுமா, என்ன? தனிப்பட்டவர்களுக்கு சொத்து உரிமையிருந்தால்தான் அதிகமாக விளைச்சல் ஏற்படுமென்றால், அதை ஏன் தொழில் துறையில் பின்பற்றக்கூடாது? சொந்தத் தொழில் என்ற உரிமை இருந்தால்தான் உற்பத்தி பெருகும் என்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்வாரா? இதற்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடான கருத்துக்களைச் சொல்லிக் குழப்புவதினால் பிர யோஜனம் ஒன்றுமில்லை. நிலப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு எல்லாவித மான ஆயத்தங்களையும் செய்துகொண்டு, அந்த அடிப்படையிலே இறங்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் இல்லாமல் ஆற்றிலே இறங்கவேண்டும் என்று சொன்னால், அதனால் விபரீதம் ஏற்படும். இதை மற்றவர்களும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். உச்ச வரம்பு கட்டி இன்றைக்கு நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதை எப்படி பங்கிட்டுக் கொடுப்பது, என்னென்ன காரியங்களைச் செய்யவேண்டும், என்னென்ன அவசரமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு பரிசீலனை செய்வதுதான் முக்கியமேதவிர, கொள்கை அளவிலே உச்ச வரம்பு கட்டுவதற்கு நீங்கள் தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள், அதை நாங்களும் ஒப்புக்கொண்டோம் என்ற அடிப்படையிலே நடந்து கொண்டால், மற்றவர்கள் ஏமாற்றுவது போலத் தான் இருக்கும். உண்மைப் பிரச்சனையை அணுகுவதாக இருக்காது. இன் னைக்கு சிறிய நிலச்சுவாஸ்தார்களுக்கு எந்த முறையில் உதவி செய்து வருகிறோம், இருக்கக் கூடிய நிலத்தை பங்கிட்டுக் கொடுப்பது என்றால் எந்த முறையில் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது, எந்த முறையில் குடியானவர் களுக்கு வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பது என்பதை யெல்லாம் ஆராய்ந்து, அறிந்து, செயலிலே இறங்கினால் வெற்றி பெற முடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காண்பித்து, அந்த அடிப்படையிலே படிப்படியாகச் செல் வோமேயானால், வெற்றி காண முடியும். அவ்வாறு இல்லாமல், ஒரே தாவாக தாவவேண்டுமென்று சொன்னால், சக்தியுள்ளவர்கள் வேண்டு மானால் தாவலாம், மற்றவர்கள் தாவினால் பற்களும், மண்டையு ம்தான் உடையும். ஆகவே, கொள்கை அடிப்படையிலே "doctrinaire approach" என்று சொல்லுவார்கள், வெறும் கோஷங்கள் அடிப்படையிலே இதை அணுகாமல், எந்த முறையிலே நம்முடைய பொருளாதாரத்தை இது பாதிக்காது, எந்த முறையிலே விவசாய உற் பத்தியை பாதிக்காது, எந்த முறையிலே இந்தப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதன் மூலம் உற்பத்தியை பெருக்க முடியும் என்று யோசித்து, அந்த அடிபடை யிலே இதை அணுகி, அதற்கான திட்டங்களை வகுத்து, இந்த நில உச்ச வரம்புப் பிரச்சனையை நாம் தீர்க்க வேண்டும். அந்த முறையிலே இந்தப் பிரச்சனையை இந்த சட்டசபை கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த அவகாசத்தைக் கொடுத்ததற்காக சபாநாயகருக்கும், சபையோருக் கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI C. N. ANNADURAI: சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது என்ற கொள்கையில் நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு மாறுபாடான கருத்து இல்லை என்பதனை அவர் எடுத்துச் சொன்னதற்காக நான் உண்மையாகவே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

[Sri C. N. Annadurai]

[30th October 1958]

ஏனென்றால், அவர்கள் எவ்வளவு தெளிவாக எவ்வளவு தூய நோக்கத்தின் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியில் பேசியிருந்தபோதிலும், நாட்டிலே பரவலாக ஒரு எண்ணம் வளர்ந்திருக்கிறது. அதை சிலர் படித்து வரவேற்றிருக்கிறார்கள். சில பேர்கள் பயப்பட்டுக்கொண்டு, நம் முடைய நிதி அமைச்சர் எப்பொழுது மிராசதாரர்களுக்கு வழக்கறிஞராகி விட்டார் என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் அவர்கள் நமக்கு அவர் தம் கொள்கையிலிருந்து மாறவில்லை, சர்க்காரும் அந்தக் கொள்கையை நழுவவிடவில்லை என்பதனை எடுத்துச் சொன்ன தற்காக நாம் உண்மையாக அவரைப் பாராட்ட கடைம்பப்பட்டிருக்கிறோம். எனக்கு மிக ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பது என்னவென்றால், அவர் இன்றைய தினம் பேசிய எல்லா வாதங்களையும் ஒவ்வொரு மிராசதாரர்கள் மகா நாட்டிலும் பேசுகிறார்கள். நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டவேண்டுமென்று செல்கின்ற நேரத்தில் மேதாவினா ஒன்றுபட்டுவிடுகிறதேயா என்று ஐயம் படுகிறேன். மிராசதாரர்கள் மகாநாட்டில் நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டக் கூடாது என்று சொல்லுகிற நேரத்தில், அவர்களும் அப்படிச் செய்தால் உற்பத்தி கெட்டுவிடும் என்று வலியுறுத்துகிறார்கள். அது போலவே, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டுமென்று கொள்கையை உடனடியாக திட்டவாட்டமாக நிறைவேற்றினால் உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டு விடும் என்று நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வலியுறுத்திகிறார்கள். இரண்டு வாதங்களும் ஒன்று போல் காணப்படுவதால், நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மிராசதாரர்கள் பக்கத்தில் சாய்ந்துவிட்டார்களோ என்று சிலர் ஐயுறுவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. ஏனென்றால், நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான மக்கள் நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்களைப் போல் லட்சியம், லட்சியத்திற்கான விளக்கம், திட்டம், திட்ட நிறைவேற்றம் என்வெல்லாம் வகுத்துப் பார்த்து நிலைமையைக் காராய்ந்து பார்க்கக்கூடியவர்கள் அல்ல. அவர்களுக்கு அதற்கென்ற நேரமும் இல்லை. அவர்கள் அறிய விரும்புவது எல்லாம், நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்ட காலத்தில், அது வேண்டாம் என்று நிதி அமைச்சர் கூறிவிட்டார் என்று வெளியே பேசிக்கொள்ளப்படுகிறதே. அது ஏன் என்பது தான். வெளியே எப்படிப் பேசிக்கொண்டாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளுவதற்கு அவர்களுக்கு வலுவூ இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வலுவூ இருக்கிறது என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நிலப்பிரச்சனையைப் பற்றித் தீர்மானம் அல்ல அங்கு வந்தது. உணவு உற்பத்தியைப் பற்றிய தீர்மானத்தான் அங்கு வந்திருக்கிறது. அதிலே நிலப் பிரச்சனையைப் பற்றியும் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டம் ஏற்பட்டது. அங்கு இருக்கக் கூடிய ஒரு நண்பர் ஸ்ரீ என். கே. பழனிசாமி அவர்கள் சொன்னது போல, நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால், தானாகவே உற்பத்தி பெருகிவிடும் என்கின்ற கருத்தை வெளியிட்டார்கள். அது தவறு என்கின்ற முறையில், இது கொஞ்சம் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் என்று எடுத்துக் சொன்னேன். அங்கு உச்ச வரம்பு பற்றிய தீர்மானமும் வரவில்லை. அதை எதிர்க்கும் பேச சந்தர்ப்பமும் எழவில்லை.

* **SRI C. N. ANNADURAI :** நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது பற்றி அங்கே பிரச்சினை எழவில்லை, உணவு உற்பத்தியைப் பற்றிய பிரச்சினை தான் எழுந்தது என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் அளித்தார்கள். அங்கே நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்து நாம் இப்பொழுது எடுத்துக்கொண்டு விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிற தீர்மானத்திற்கு பாதுகாமிவிடக்கூடாது என்ற அளவில்தான் நான் கூறுகிறேன். நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற நேரத்தில், ஒரு லட்சியத்தை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த லட்சியத்திலிருந்து நழுவவிடவில்லை என்று மறுபடியும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள்

30th October 1958] [Sri C. N. Annadurai]

உறுதி அளித்ததற்காக நாட்டிலுள்ள எல்லா கட்சியினர்களும் அவர்களுக்கு நன்றி கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனை அவர்கள் விளக்குகின்ற நேரத்தில், “நான் இப்பொழுது புதிய கருத்துக்களை சொல்லவில்லை. நீண்ட நாளைக்கு முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறேன்” என்று கூறினார். நல்ல பொருக்கு நிலத்தைகள், நீர்ப்பாசன வசதிகள், நல்ல உரங்கள், குடியானவர்களுக்குத் தேவையான பண வசதிகள், இவைகளையெல்லாம் கொடுத்தால் தான் உற்பத்தி பெருகும் தவிர, நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால் உற்பத்தி பெருகிவிடாது என்பதனை எடுத்துச் சொன்னார்கள். நிலத்தைப் பிரித்து வாங்கிக்கொள்கிற வர்களும், நிலத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பிறகு, நல்ல விதை, நல்ல உரம், சர்க்காரிடமிருந்து மானியங்கள், கடன்கள் இவைகளை யெல்லாம் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையின் பேரிலேதான் நிலத்தை கேட்கிறார்களே தவிர, நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால், நந்தனார் காலம் போல் சிவகணங்கள் வந்து உழுது விடுவார்கள் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கவில்லை. நாட்டை ஆளுகின்ற சர்க்கார் எழை விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க கடமைப்பட்டிருப்பதுபோல், பிரித்துக்கொடுத்த நிலங்களை நல்ல விளை நிலங்களாக மாற்றுவதற்காக எழை விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்ய கடமை பட்டிருக்கிறார்கள். வேண்டுமானால், அந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு வசதி இல்லை என்று வாதாடலாம். அதற்குப் போதுமான திட்டங்களை நாங்கள் போட்டுக்கொள்ளவில்லை என்று சொல்லலாம். அதை வேண்டுமானால் குற்றமாகச் சொல்லுங்கள் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களை குற்றம் கூறுதலுக்கு நாங்கள் அவ்வளவு பெரியவர்கள் அல்ல. எனக்குத் தோன்றுவது என்னவென்றால், நிதி அமைச்சர் இந்தப் பிரச்சினையை தெரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டும் என்று அவரைச் சார்ந்திருக்கிற கட்சியினர்களும், அவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிற ஆட்சியும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறபோது, அது வெற்றி பெறுவதற்கான திட்டங்களை இதற்கு முன்னாலே வகுத்துக்கொள்ளுவதற்கு என்ன? என்ன குறிக்கீட்டை என்று அறிய விரும்புகிறேன். 1953-ம் ஆண்டிலேயே இதைப்பற்றி நான் வலியுறுத்தியிருக்கிறேன் என்று இந்த மாமன்றத்தில் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பற்றி பேசியதை எடுத்துப் படித்துக் காண்பித்தார்கள். அதிலிருந்து இது வரையில், இப்பொழுது அவர்கள் அமைக்க விரும்புகிற அந்தக் கமிட்டியை, அதாவது இந்த கட்டமைப்பு அங்கத்தினர்கள் கொண்ட கமிட்டியை அமைத்து இதுவரையில் வேலை செய்து வந்திருந்தால் இப்படி குந்தகப் பட வேண்டிய உவசியமும் தயக்கமும் அடையவேண்டிய காரணமும் இருந்திருக்காது. அப்படிச் செய்ய முடியாமல் இருந்ததற்குள்ள காரணத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகக்கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, இந்தப் பிரச்சினைகளை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டும் அதைத் தீர்க்காமல் இருந்திருக்கிறார்கள் என்றால் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஏற்ற ஆற்றல் பெற்று இருக்கிறார்கள், அப்படியிருந்தும் அந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காமல் இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் தங்கனையும் அறியாமல் எதிரிகளுடைய கையாளாக ஆகி விட்டார்களோ என்றுதான் நான் வருத்தத்துடன் கூற வேண்டியதாக இருக்கிறது.

உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக மட்டுமே நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று யாரும் வாதாவேது இல்லை. நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டியதன் ஸ்திரியம் அவர்களுக்குள்ள ஒரு உடமையில் உரிமை பெறவேண்டும் என்ற கொள்கையும், அவர்கள் உழைப்பதற்கான பலன் அவர்களுக்கே சேருகிறது என்ற உரிமை மனப்பான்மை அவர்களுடைய மனதில் வரவேண்டும் என்ற திட்டத்தையும் வைத்துத்தான் நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று பேசுகிறோம். அதிக அளவுக்கு ஒருவரிடத்தில் செல்வம் குவிந்திருக்கக்கூடாது என்று சம தர்மப் பிரச்சினை இருக்கிறதே தவிர உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக சம தர்மப் பிரச்சினை ஏற்படவில்லை. சம தர்மப் பிரச்சினை இல்லாத நாட்டிலே கூட உணவு உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. முதலாளித்துவ நாடாகிய அமெரிக்காவில் கூட உணவு உற்பத்தி ஏராளமாகப் பெருகி இருக்கிறது. அதைப்

[Sri C. N. Annadurai] [30th October 1958]

போலவே சம தர்மத்திற்கு அச்சானியாக இருக்கக்கூடிய சோவியத் நாட்டில் கூட உணவு உற்பத்தி பெருகிக் கொண்டே இருக்கிறது. திட்டத்தின் அடிப்படையில் உணவு உற்பத்தி பெருகவேண்டும் என்று பேசுகிற நேரத்தில், திட்டங்களின் அடிப்படையில் உணவு உற்பத்தி என்பது உணவு உற்பத்தி பெருகுவதற்கு திட்டங்கள் உதவிகரமாக இருக்கலாம் என்பது தான் பொருள். உணவு உற்பத்தி பெருகவேண்டும் என்று கூறுகிற நேரத்தில் நிலத்தினுடைய தரம், அதில் பாடுபடுகிற மக்களுக்கு கிடைக்கிற வசதிகள், அப்படிப்பட்ட வசதிகள் நாட்டை ஆளுகிறவர்கள் தாங்களே தருகிற முறை, பாங்கு, அவைகளைப் பொறுத்து உற்பத்தி பெருக்கம் இருக்கிறது. கோவை மாவட்டத்தில் நிலத்தினுடைய வளத்தைப்பற்றியும் உழைப்பாளிகளுடைய திறமைப்பற்றியும் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார். ஒரே நாளில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தின் நில வளத்தைப் பற்றியும் கோவை மாவட்டத்திலுள்ள நில வளத்தைப் பற்றியும் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டது பற்றி நான் மகிழ்கிறேன். கோவை மாவட்டத்தில் நிலவளம் அவ்வளவு அதிகமாக இருப்பதன் காரணம் அங்குள்ளவைகள் “வரஜின் சாயில்”.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அங்கே நல்ல உழைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள். அதுதான் காரணம்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : அப்படியானால் மற்றவர்கள் சோம்பேறிகள் ?

* **SRI C. N. ANNADURAI :** “வரஜின் சாயில்” என்பதன் முழுப் பொருளை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டால் நல்லது. வரஜின் சாயிலாக இருப்பதன் காரணத்தாலேயும் நல்ல உழைப்பாளிகளாக இருப்பதன் காரணத்தாலேயும் உணவு உற்பத்தி அதிகமாகி இருக்கிறது. எங்கள் மாவட்ட நிலம் கொஞ்சம் ஒளவை பிராயத்தை அடைந்திருக்கிறது. அதனால்தான் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் நல்ல உழைப்பாளிகள் இருந்தும் கூட பலன் கிடைக்கவில்லை என்பதை நம்முடைய கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. கோவை மாவட்டத்தில் மண் வளம் எப்படி இருக்கிறது என்பதையும் நான் மறக்கவில்லை. பல ஆண்டுகள் அங்கே தங்கி வாழ்ந்திருக்கிறேன். அவர்களுடைய உழைப்புத் திறமையும் தமிழ் அகத்திலேயே வேறு எந்த உழைவர்களுக்கும் இல்லை என்பது தெரியும். அதை நான் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால் அவர்கள் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவர்களைச் சூழ இருக்கும் காடுகளை எல்லாம், —கோவையில் நிலங்களை அவர்கள் காடுகள் என்றுதான் சொல்லுவார்கள், —அந்தக் காடுகளில் அவர்கள் பருக்கைக் கற்களைப் பொறுக்கி எடுத்து விசிவிட்டு, நிலம் வளம்பெற, பாடுபட்டு உழைத்து வருகிறார்கள். அப்படி உழைப்பதற்கும் அவர்களுக்கு உற்சாகம் இருக்கிறது. அதில் விளைகிற அவ்வளவும் அவர்களுக்கே சொந்தம், இதிலே விளைகிற நெல்லை எந்த வியாபாரியும் கொள்ளை லாபத்திற்கு விற்கப் போவதில்லை. இதிலே கிடைக்கும் தானியம் மறுபடியும் கஞ்சிக் கலயத்திற்கு வந்து சேரும் அல்லது அருமை மனைவிக்குத் தங்க நகையாகும். நிதி அமைச்சர் சொன்னதைப்போல் ஆறாயிரம், ஏழாயிரம் என்று பணத்தைச் சேர்த்து வைக்க உதவும் ; சில இடங்களில் அவர்களுக்குப் பிறக்கும் உதவாக்கரைப் பிள்ளைகள் செல்வழிப்பதற்குக்கூட பயன்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது என்ற எண்ணம், உழைப்பை அதிகப் ப்லனுள்ளதாக்குகிறது.

நிலம் தங்களுக்குச் சொந்தம் என்ற எண்ணம் வரும்போது, அதிலே கிடைக்கும் உற்சாகம் நல்ல விதையிலே இல்லை. அதிலே கிடைக்கும் உற்சாகம் நல்ல உரத்திலே இல்லை. உரம் வேண்டாம் விதை வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. உரத்தையும் விதையையும் வாங்கித்தர வேண்டியது சர்க்காருடைய கடமை. அதைப்போலவே நாட்டு மக்களுக்கு அவர்கள் உழப்பினால் கிடைக்கும் டலனை அவர்கள் அனுபவிக்க முடியும் என்ற உரிமை தரும் உற்சாகத்தை அளிக்கவேண்டும்.

30th October 1958] [Sri C. N. Annadurai]

வசதி இல்லாதவனுக்கு நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தால் என்ன பலன் என்று நம்மிடத்தில் வாதாரும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் காங்கிரஸ் தியாகிகளுக்கு நிலத்தை 5 ஏக்கர் 10 ஏக்கர் என்று பங்கிட்ட நேரத்தில் அவர்களிடம் ஏர் இருக்கிறதா கலப்பை இருக்கிறதா, பயம் இருக்கிறதா என்று ஆராயவில்லை என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். அவர்களால் நல்ல விதை வாங்கிக் கொள்ள முடியுமா என்றும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. உரம் பெற்றுக்கொள்ள வசதி இருக்கிறதா என்றும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. தியாகம் செய்தார்கள், அவர்களைக் காப்பாற்றினால் பெருமை பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்திலே பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள். நிதி அமைச்சர் சொன்னதுபோல், சிலர் நல்ல உழைப்பால் பயன் அடைந்தார்கள். சிலர் நிலத்தைப் பெற்று, கடன்பட்டுக் கெட்டுவிடும் இருக்கிறார்கள். சிலர், நிலத்தை வாங்கி யார் யாருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று மனதில் எண்ணியிருந்தார்களோ அவர்களுக்குக் கொடுத்தும் இருக்கிறார்கள். பலவகையிலே நிலம் துர்விநியோகிக்கப்பட்டதைக் காரணமாகக் காட்டி, நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது என்று நிதி அமைச்சர் வாதாடி தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார் என்று மற்றவர்கள் பேசி, அவருடைய வாத்தையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது என்ப தற்காகத்தான் இன்றைய தினம் அமைச்சர் அதைப்பற்றி பேசவேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பினேன். 'நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுப்பது தவறு என்ற வாத்தையை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள்; பாருங்கள்; 'பாருங்கள்' என்ற வகையில் பெரிய பெரிய பத்திரிகைகள் அவருடைய பதத்தைப் போட்டுக் காட்டுவதையும், அவர் பேசிய பேச்சை பக்கம் பக்கமாகப் போடுவதையும் கண்டு அவர் எங்கேயாவது மயங்கி விடுகிறாரோ என்பதற்காகவும், அதையெல்லாம் கண்டு அவர் மயங்காமல், தம்முடைய கொள்கையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்றும் நான் பெரிதும் விரும்பினேன்.

லட்சியங்களை நிறைவேற்றும் நேரத்தில், நேரிடக் கூடிய கொள்கைக் குழப்பங்கள், நேரிடக்கூடிய சிக்கல்கள், இவைகளை அமைச்சர்களும் மற்றேரும் அனுசரித்துப் பார்க்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் சொல்வேன்—நம்முடைய நாட்டில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஏக்கர் என்றே, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வேலி என்றே, பல பேரீடத்தில் இல்லாமல் 'பெசன்ட் ப்ரொப்பர்ட்டர்' என்று சொல்லக்கூடிய சிறு சிறு நிலச் சவரந்தார்களிடத்தில் பெருவாரியான நிலம் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படியிருந்தும், ஏன் உற்பத்தி பெருகவில்லை என்று 1953-ம் ஆண்டிலே அவர்கள் கேட்டதை இன்றைய தினம் எதற்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். எங்களுடைய நாட்டில், எங்களுடைய திட்டத்தினால், நாங்கள் விவசாயிகளுடைய பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதிலே எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியினால் உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்று காட்டப்படுகிறது. உற்பத்தி பெருக்கத்திற்கும், நிலத்தைப் பிரிப்பதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால், அதே நேரத்தில், அவர் உண்மையாக ஒன்றுக்கொன்று இந்த இரண்டு பிரச்சனைகளையும் தொடர்பு படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லையென்றால், நம்முடைய நண்பர் கோதண்டராமன் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தைச் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்வதால் ஒரு சங்கடமும் இல்லை. 'தீர்மானம் குறிப்பிடுவது லட்சியத்தைத்தான். அதிகமான அளவுக்கு நிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களைப் பொறுத்த வரையில், உச்ச வரம்பு கட்டி விடுங்கள், மிச்ச நிலங்களை நிலயில்லாத ஏழை மக்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுங்கள் என்ற லட்சியம் தீர்மானமாக தரப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஏற்றுக்கொள்வதால் உற்பத்தி ஒன்றும் கெட்டு விடாது என்று நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நம்புவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டேன் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லிவிட்டால், வெளியிலே உள்ளவர்கள், நாம் எந்த இடத்தை நோக்கிச் செல்கிறோம் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக

[Sri C. N. Annadurai] [30th October 1958]

இருக்கும். இந்தத் தீர்மானத்தை சர்க்காரே ஏற்றுக்கொண்டால், அது அவர்களுடைய பெருந்தன்மையை மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு லட்சியத்திலே இருக்கும் நம்பிக்கையையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமையும்.

ஆகையால், இதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் உணவு உற்பத்திக்கும் அதிக சம்பந்தம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டும் என்ற பிரச்சனை அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியிலே பேசப்பட்ட நேரத்திலேதான் இந்தத் திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன என்று அறிகிறேன். அங்கே நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தின் வாசகத்தைச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்களை நான் முதலிலேயே கேட்டுக்கொண்டேன். தீர்மானத்தின் வாசகத்தைப்பற்றி யார் என்ன சொன்னாலும், நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டிப் பிரித்துத் தரவேண்டுமென்பதுதான் சர்க்காருடைய லட்சியம் என்பதையும், உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத்தையும், நிலப் பிரச்சினையும் ஒன்று படுத்துவது தவறு என்பதையும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக பொது மக்களுக்கு ஒரு அறிச்சகையின் மூலம் தெரிவித்துவிட வேண்டும். நிலத் திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது என்ற சர்க்காருடைய லட்சியத்தை நமுவ விட்டுவிடவில்லை, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது எங்களுடைய கடமை, உணவு உற்பத்தியை எப்படிப் பெருக்குவது என்பதற்கும் இதற்கும் தொடர்பு இல்லை என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் அளிப்பா ரானால், மிக நல்ல முறையிலே அது நாட்டுக்குப் பயன்படும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், நாட்டில் பலர் உணவு உற்பத்தியை அதிகரித்தல், நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல் ஆகிய இரண்டு பிரச்சனைகளையும் சேர்த்து, “பாருங்கள், பாருங்கள்; கனம் நிதி அமைச்சர் நன்றாகக் கூறியிருக் கிறார். நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டினால் உணவு உற்பத்திப் பெருக் கம் பாதிக்கப்படும் என்று அவர் கூறியிருக்கிறார். அவர் கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். எனவே, அவர் உழவுத் தொழிலில் திறமை படைத்தவர். அவரே அவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்” என்று சொல்வார்கள். கனம் நிதி அமைச்சரின் நண்பரும் என் நண்பருமான திரு. கருத் திருமன் அவர்கள் உழவருக்கு நிலத்தில் ஒரு அங்குலம் விட்டுக்கொடுப்ப தற்குக்கூட எவ்வளவு பிடிவாதம் செய்தார்கள் என்பதைப் பார்த்தோம். ‘உழவருக்கு அதிக நெல் கொடுங்கள்’ என்று நாங்கள் சொன்னபோது திரு. கருத்திருமன் ‘ஏன், நாற்று நடுபவர்களுக்கு நெல் கொடுக்க வேண்டாமா?’ என்று கேட்டு கடைசியில் மாடு வரைக்கும் தமது வாதத் தைக் கொண்டுவந்தார். ஒருவருக்கு நிலத்தில் உரிமை ஏற்பட்டு விட்டால் அதை விட்டுக்கொடுப்பது அவருக்கு எவ்வளவு சுலபமல்ல. உடைமை உணர்ச்சி என்பது யாருக்கும் எளிதில் குறையாது. வாதம் செய்வதால் உடைமை உணர்ச்சி குறைந்துவிடாது. ஒரு கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டதால் மட்டும் உடைமை உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை யாருக்கும் வந்துவிடாது. தங்கள் கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டவர்களுக்கு அந்த மனப் பான்மை வந்துவிடும் என்று பெரும் கட்சித் தலைவர்கள் நம்பினால் அவர்கள் தவறு செய்தவர்கள் ஆவார்கள். யாருக்கும் உடைமை உணர்ச்சி அவ்வளவு சீக்கிரம் குறைந்து விடாது. நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு இருக்கும் நில உடைமை உணர்ச்சியைக் குறைக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டும் லட்சியத்தை நாம் ஏற்றுக்கொண் டிருக்கிறோம்.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : நிலச்சுவாந்தார்கள் நில உடைமையை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று ஸ்ரீ. அண்ணாதுரை சொன்னார். நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டப்பட்ட பிறகு, என்னிடம் உச்ச வரம்பிற்கு மேல் உள்ள நிலங்களை யாருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிறாரோ அவர்களுக்குக் கொடுக்க நான் தயாராயிருக் கிறேன் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அறிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* **SRI C. N. ANNADURAI :** அவ்வளவு தயாராக இருப்பவர் வினோ பாஜி வந்தபோது அவருக்குக் கொடுத்திருக்கலாம்.

30th October 1958]

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன். அது கனம் அங்கத்தினருக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால் அப்போது அவர் அரசியலில் இல்லை.

*** SRI C. N. ANNADURAI :** சட்டங்கள் கொண்டுவரப்படும்போது மனிதர்களின் நல்லெண்ணைங்களைத் தடவிப்பார்த்து அவை கொண்டுவரப் படுவதில்லை. நில உடைமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப் பட்ட பிறகு, நல்ல மனிதர்களின் நல்லெண்ணைத்தை அறிந்துகொள்பவர்கள் பலர் நிச்சயமாக திரு. கருத்திருமன் போன்றவர்களிடமிருந்து நிலங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடும்.

உச்ச வரம்பு கட்டிவிட்டால், அந்த வரம்பிற்கு மேல் நிலச்சுவாந்தார்களிடம் இருக்கும் நிலங்களை என்ன செய்வது என்று கேட்கப்படுகிறது. அவை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படாவிட்டால் உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத் திட்டம் கெட்டுவிடும் என்று கூறப்பட்டது. நாம் அவ்வாறு கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அந்த நிலங்களை நிலமில்லாத ஏழைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதற்கான வழிவகைகளைக் கண்டுபிடிக்கும். அந்த நிலங்களைக் கூட்டுறவு சாகுபடித் திட்டத்திற்கு உட்படுத்தலாம் என்றால், கூட்டுறவு சாகுபடி முறை நல்ல பலன் தரவில்லையே என்று சொல்லப் பட்டது. எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் நல்ல லட்சியத்தை வகுத்துக் கொடுத்தால் 'அதை நாங்கள் எப்படி நிறைவேற்றுவது' என்று சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். சர்க்காரால் கூட்டுறவு சாகுபடித் திட்டத்தையும் நல்ல முறையில் நடத்த முடியவில்லை; எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் குறிப்பிடும் லட்சியத்தையும் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்; அவர்களாகவும் நல்ல வழிவகைகளை வகுத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள்; நல்ல திட்டங்களை அமலுக்குக் கொண்டுவரும் விஷயத்தில் எதிர்க்கட்சிகளுடன் கலந்தாலோசிக்கவும் மாட்டார்கள்; இந்த நிலையில் ஆளும் கட்சியினர் வீணாக வாதாடுவதில் பயனில்லை. ஜனநாயகத்தில் ஆளும் கட்சிக்கு உள்ள வலிமையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வாதாடுவதில் பயனில்லை. சட்ட மன்றத்தில் ஆளும் கட்சியினரும் எதிர்க்கட்சியினரும் வெறும் வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்வதில் பயனில்லை. அவரவர்களிடம் உச்ச வரம்பிற்கு மேல் இருக்கும் நிலங்களை மற்றவர்களுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்போது அவைகளை எவ்வாறு—எந்த அளவில்—பங்கிட்டுக் கொடுப்பது எப்படிச் செய்தால் உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்குச் சாதகமாக இருக்கும் என்று யோசனை கூறக்கூடிய நிபுணர்கள் நம்மிடம் இல்லாமலில்லை. உணவு உற்பத்திப் பெருக்கம் சம்பந்தமாக ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் அமைத்திருக்கும் கமிட்டியில் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. 'இங்கே சொன்னாலும் கேட்டுக் கொள்கிறேன், வெளியே சொன்னாலும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்' என்று கனம் நிதி அமைச்சர் சொன்னார். 'அக்கிரகஸ்சர் கமிட்டி'யில் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் அதிகாரிகளும் அங்கத்தினர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களே தவிர, எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கத்தினர்களாக நியமிக்கப்படவில்லை. எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அதில் இடம் பெறச் செய்வதற்கு அரசாங்கத்தார் வழி வகுக்கவில்லை. அரசாங்கத்தாரின் காரியம் இப்படிப்பட்டதாக இருக்கிறது. இந்த சர்க்கார் இவ்வாறு செயலாற்றிவிட்டு, யார் வேண்டுமானாலும் எந்த யோசனையை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம் என்று சொல்கிறார்கள். இது எதைப் போல் இருக்கிறது? இது, இரவில் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தாளியை வாசலில் உட்காரவைத்துவிட்டு வீட்டுக்காரன் உள்ளே போய் தான் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியேவந்து விருந்தாளியிடம் 'சாப்பாடு ஆகிவிட்டதே, தூங்குவோம். காலையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றுசொல்வது போல் இருக்கிறது. இந்த வழக்கம் கோவையில் கிடையாது. பஞ்சப் பிரதேசத்தில் இந்த வழக்கம் உண்டு. நாங்கள் குறிப்பிடும் திட்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது கனம் நிதி அமைச்சர் "இது கசாப்புக் கடைத் திட்டத்தைப் போல் இருக்கிறது. இது கோழி முட்டைத் திட்டத்தைப்போல் இருக்கிறது. இது பலனளிக்குமா? எப்பொழுது பலனளிக்கும்; பத்து வருஷங்களுக்கும்; என்று குறிப்பிடுகிறார். நான் கோழி வளர்த்திருக்கிறேன்.

[Sri C. N. Annadurai] [30th October 1958]

ஆறுவது மாதத்தில் கோழி முட்டையிடும் ; அவசரப்பட்டு அடை காக்காம லிருந்தால் 25 நாட்களில் குஞ்சு பொறிக்கும். பத்து வருஷங்கள் காத்திருக்க வேண்டாம்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், திட்டம் பலனளிக்க பத்து வருஷங்கள் ஆகும் என்றுதான் நான் சொன்னேன். அதாவது, இப்போதிருக்கும் அளவை இன்னும் அதிகப் படுத்தி மூன்று கோடி ரூபாய் வருமானம் பெறுவதற்கு பத்து வருஷங்கள் ஆகும் என்று சொன்னேன்.

*** SRI C. N. ANNADURAI :** யோசனைகளை நன்றாகப் பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டும். திட்டங்களைத் தெரிவிக்கும்போது கேலி செய்வது எளிது. திட்டங்களைக் கொடுப்பவர்கள் அவைகளைப் புரணமாகக் கொடுக்க முடியாது. கோடிட்டுத்தான் கொடுக்க முடியும். திட்டங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டுவர்களைப்பற்றி கேலி பேசுவது எளிது. அவர்களைப்பற்றி அவ்வாறு கேலி பேசுவதைப் பொழுது போக்காக வைத்துக்கொள்ளலாம் ; ஆனால் அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் பிரச்சினையைப் புரிந்துகொள்ளவோ, தீர்க்கவோ முடியாது. எங்களுக்கு சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது நாங்களும் கனம் அமைச்சர் கோடிட்டுக் காட்டுவதை கேலி செய்ய முடியும். கனம் நிதி அமைச்சர் நல்ல உழைப்பாளி, ஏனென்றால் அவர் கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று நாங்கள் சொல்ல முடியும். கேலி பேசும் வழக்கத்தை கனம் நிதி அமைச்சர் கடைப்பிடிப்பாரா என்று நான் நம்பவில்லை. இந்த வழக்கம் ஜனநாயகத்தில் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இதைப்பற்றி நான் இவ்வளவு தூரம் பேசுகிறேன்.

12-40 உற்பத்தி ஆகக் கூடிய நிலங்களை தனிப்பட்ட ஆட்களிடத்தில் விட்டு
P.m. விட்டால் சாகுபடி செய்வதற்கு அவர்களுக்கு வசதி கிடைக்காது என்றால், பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் அவைகளை ஒப்படைத்துவிடலாம். அந்த பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும், பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் சர்க்கார் மான்யங்கள் தரலாம். ஆனால் அதில் கிடைக்கக்கூடியது பஞ்சாயத்துக்குச் சொந்தமென்று ஆகவேண்டும். என்ன செய்வது? வேறு பல சிக்கல்கள் உண்டானால் என்ன செய்வது? என்று சிக்கல்களைக் காட்டி திணைவைப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. எப்படிப்பட்ட நல்ல திட்டமானாலும் சரி சிக்கல் இல்லாமல் இராது. சிக்கலை நீக்குவதில்தான் இன்பம் இருக்கிறது என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இராது. நூல் நூற்கிற அவருக்கு எத்தனை தரம் அது அறுந்து போகிறது, எத்தனை தரம் ஒட்டைவைக்க வேண்டியிருக்கிறது, முடிச்சப் போட்டு நூல் இழுக்கும் போது எத்தனை இன்பம் உண்டாகிறது என்பது தெரியாமல் இராது—அவர் நூல் நூற்கிறார் என்று நம்பிக்கையில் பேசுகிறேன்—சிக்கலை நீக்குவதில்தான் இன்பம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து சிக்கல்களை நீக்குவதில் தாங்கள் எவ்வளவு திறமை உடையவர்கள் என்பதைக் காட்டுவார்களானால் மெத்த மகிழ்ச்சியடைய முடியும். நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது சர்க்காருடைய கொள்கை என்பதைத் தெளிவு படுத்தியதற்காக நன்றி கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*** SRI T. R. RAMAMIRTHA THONDAMAN :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நிலச் சீர்திருத்தச்சட்டம் விரிவான முறையிலே முக்கியமாக நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது, நிலங்களை நல்ல முறையில் சீர்திருத்தி அமைப்பது, உற்பத்தியைப் பெருக்குவது, அதே நேரத்தில் உழவர்களுடைய நீண்ட நாளைய குறைகளை எல்லாம் போக்கி உழைப்புக்குத் தக்க ஊதியம், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்படியான நிலத்தில் அவர்களுக்கு ஓர் உரிமை இருக்கும்படியாக சுதந்திரமாக அவர்கள் வேலை செய்யும்படியாக செய்வது ஆகிய எல்லா பிரச்சனைகளையும் தீர்க்கக் கூடிய மசோதாவை—கொண்டுவர வேண்டும் என்று பல காலமாக தேசத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

30th October 1958] [Sri T. R. Ramamirtha Thondaman]

(Deputy Speaker in the chair.)

நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுவது என்ற அடிப்படையில் பரிசீலனை செய்யும்போது பல விஷயங்கள் கவனிக்கப்படவேண்டும். நியாயவார சட்டத்தில் உள்ள குறைபாடுகள் எல்லாம் நீக்கப்படவேண்டும். நாட்டில் இருக்கக்கூடிய லட்சக்கணக்கான தரிசு நிலங்கள் நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டு சாகுபடியின் கீழ் கொண்டுவரப்படவேண்டும். விவசாயிகள் என்றால் யார் யார் என்பது சரியான முறையிலே வரையறை செய்யப்படவேண்டும். இத்தனை விஷயங்களையும் நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யும் முகத்தானாக கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை மக்களிடையே வளர்ந்து வருகிறது. சரியான முறையில் இந்தப் பிரச்சனை தீர்க்கப்படாவிட்டால் உணவு உற்பத்தி குறையும். உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்படுவதனால் தேசத்தில் மிகமிகக் கொடிய பஞ்சம் ஏற்படலாம் என்கிற பீதியும் வளர்ந்து வருகிறது.

சென்ற காலத்திலும் கூட, அதாவது 1949-50-ம் வருஷத்தில் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை அதிகமாகி ரேஷன் முதலிய சங்கடங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டு மக்கள் பரிதவித்துக்கொண்டிருந்த நிலையில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவின் உழவர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டு உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம், உரிமை இவைகள் அளிக்கப்படுமானால் உற்பத்தியை அதிகமாகப் பெருக்கக்கூடுமென்கிற திரைச்சி, புரட்சி பல பல பகுதிகளில் ஏற்பட்டது. எங்கள் ஜில்லாவில், குறிப்பாக ஆடுதுறையில் இந்தப் புரட்சி கடுமையாக நடைபெற்றதன் காரணமாக அமைச்சர்கள் எல்லாம் சற்றுப்பிரயணம் செய்து நிலச் சுவாந்தாரர்களால் விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்படும் வரும் கஷ்டங்களை எல்லாம் உணர்ந்து நிலச்சுவாந்தார்கள் செய்கிற அக்கிரமங்களை உள்நி விவரங்களோடு சேகரித்து வந்ததன் காரணமாக அவர்களுக்கு புள்ளியாக ஒரு பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கொண்டுவந்தார்கள். அதன் பயனாக இன்றையதினம் எங்கள் ஜில்லாவில் மிக அதிக அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி பெருகி இருக்கிறது என்றால் அது உழவர்கள் உரிமையளித்தால்தான் என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே இன்றைக்கு நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுவதனால், (உழவர் நிலத்தை உரிமையாக்குவதால்) நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வருவதனால் உற்பத்தி பாதிக்கப்படாது. நிச்சயமாக உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்கத்தான் செய்யும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அன்றைக்கு எங்கள் ஜில்லாவில் இருந்த நிலைமை என்ன என்று பார்க்கவேண்டும். நிலச்சுவாந்தார்கள் தங்களுடைய நிலத்தில் பயிரிடுகிற உழவர்களுக்குக் கொடுத்த விதை, தரிசு கூலி, மாடுகள் வாங்குவதற்குக் கொடுத்த நெல், சாப்பாட்டுக்குக் கொடுத்த நெல் எல்லாவற்றையும் அறுவடை ஆனவுடன் ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் கொண்டு போட்டு உழவருக்கு 5-ல் ஒரு பங்கு வீதத்தில் ஷே கடன்களைக் கழித்துக்கொண்டு பாக்கியிருந்தால் கொடுத்து வந்தார்கள். பாதுகாப்புச் சட்டம் வருமுன் கூட நிலச்சுவாந்தார்கள் சட்டம் வருவதால் நிலம் பாழாகிவிடும். நிலத்தை சாகுபடி செய்ய நாங்கள் விதை கடன் முதலிய சாதனங்கள் கொடுத்தால்தான் விவசாயி சாகுபடி செய்ய முடியுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் சட்டம் வந்தபின் உழவர்கள் தாங்களே சமாளித்துக்கொண்டு சாகுபடி செய்கிறார்கள். ஆகவே நிலச்சுவாந்தார் உதவியில்லாமல் விவசாயி உற்பத்தியை பெருக்கமுடியும் என்பது இதன்மூலம் அறியலாம். (சென்ற காலத்தில் இருந்த) பழக்கத்தினால் சாகுபடியாளர்கள் எவ்வளவு பாதிக்கப்படுகிறார்கள், அதனால் உற்பத்தி எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை உணர்ந்தே அப்போது சர்க்கார் பாதுகாப்பு சட்டம் நியாயவாரச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். நியாய வாரச் சட்டம், பாதுகாப்புச் சட்டம் வருவதற்கு முன்பு ஒரு ஏக்கருக்கு 15 அல்லது 16 கலம் கண்டு முதல் ஆகியிருந்தால், இன்றைக்கு பாதுகாப்புச் சட்டம், நியாயவாரச் சட்டம் கொண்டுவந்த பிறகு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 30 முதல் 40 வரையில் கண்டு முதல் செய்து வருகிறார்கள். நிலச்சுவாந்தார்கள் உதவியில்லாமல், சுயமாகவே எல்லாம் செய்து எத்தனை மடங்கு உணவு உற்பத்தி அதிகரித்து இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே அதில் அச்சப்பட வேண்டியதில்லை. விவசாய பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம்

[Sri T. R. Ramamirtha Thondaman] [30th October 1958]

கொண்டு வந்தவுடனே அப்பொழுதிருந்த முதலமைச்சர் ஸ்ரீ ராஜ கோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தஞ்சாவூரில் நடந்த பொதுக்கூட்டத்திலும் சென்னைக்கு கிளம்புவதற்கு முன் கடைசியாக சீர்காழி ஸ்டேஷனில் ரயில் ஏறுவதற்குமுன் நடந்த கூட்டத்திலும்—உழவர்களுக்காக இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோதிலும் தேசத்தின் உணவு நிலைமை பாதிக்கப் பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் உழவர்களுடைய கஷ்டத்தை ஓரளவு நீக்குவதன் மூலமாகவாவது உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்கிறதா என்பதை காணவேண்டும் என்கிற நோக்கத்தோடு இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது. நாட்டில் உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திக் காட்டினால், இந்த நிலம் அவர்களுக்கே நிச்சயமாக உரிமையாக்கப்படும்—என்கிற அறிவுரையை வழங்கினார்கள் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அவர்கள் சொன்னபடி இன்றைக்கு விவசாயிகள் அதிலும் குறிப்பாக என் ஜில்லாவில் ஒன்றுக்கு நாளுக்கு மட்டுக்கு மேல் உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு காரணம் இந்தச் சட்டத்தை சரியாக அமுல் நடத்தாத குறைதான் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிலச்சுவான் தார்கள் தங்கள் செல்வாக்கை உபயோகித்து தங்களுக்குள்ள பொருளாதார வசதியைக் கொண்டு விவசாயிகளுக்கு பல இடைஞ்சல்களை உண்டாக்கினால் நிலத்தைவிட்டு வெளியேற்றி வருகிறார்கள். பல பண்ணையாட்கள் பண்ணை இல்லாமல் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் இல்லாமல் விவசாயிகளுக்குச் சரியானதொரு பாதுகாப்பை அளித்து, நிலத்தில் அவர்களுக்குப் பூரணமான உரிமை வழங்கப்பட்டால் இன்னும் அதிகமாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கமுடியும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாயிகளிடத்தில் ஊக்கமும் உணர்ச்சியும், தன்னம்பிக்கையும் இப்பொழுதுதான் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது. அது குறைவதற்கு இம் கொடுத்தால் உற்பத்தி அடியோடு கெட்டுவிடும். முன்பு வந்த பஞ்சத்தைவிட மிகக் கொண்டையான பஞ்சம் வந்தாலும் வரும். அவர்களுடைய உரிமைகளை, சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு சர்க்கார் எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ள கடைம்பட்டிருக்கிறார்கள். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஈரோடில் இருக்கிற விவசாயிகள் இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தில் உழைக்கக்கூடிய உழவர்கள்—சாகுபடி செய்கிறவர்கள்—எத்தனையோ பல ஆயிரம் ரூபாய் மிச்சம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படியேதான் தஞ்சை ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளும்கூட இன்றைக்குத் தங்களைக் கொஞ்சம் உயர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வரப்படுமானால் நிச்சயமாக அவர்களுடைய நிலைமை உயரும், உணவு உற்பத்தியும் பெருகும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாகாணம் பூராவும் உள்ள தரிசு நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஏராளமான நிலங்கள் இன்றைக்கு சாகுபடி செய்யப்படாமல் கிடக்கின்றன. எங்கள் ஜில்லாவில் மட்டும் 55 ஆயிரம் ஏக்கருக்கு மேல் கிடக்கிறது. பாக்கி ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் எடுத்துக்கொண்டால் மாகாணம் பூராவும் ஏராளமான தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரலாம். அவற்றையெல்லாம் சர்வே பண்ண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நிலங்களையும் உழத் தெரியாதவர்களிடமுள்ள நிலங்களையும் பிரித்துக் கொடுத்தால் ஒவ்வொரு வருக்கும் எத்தனை ஏக்கர் வரப்போகிறது என்று கேட்டார்கள். நிலம் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அரையே அரைக்கால் ஏக்கர் அரை ஏக்கர் வரும் என்றெல்லாம் பேசினார்கள். இங்கேதான் யாரை விவசாயி என்று வரையறுக்கிறார்கள் என்பதில் பிரச்சனை எழுகிறது. திண்ணையில் படுத்திருக்கிற சோம்பேரிகள், ஆபீஸ்களில் உத்தியோகம் பார்த்து வருகிற செக்ரடேரியட் உத்தியோகஸ்தர்கள், இரும்புக் கடை வியாபாரிகள், பண்ட முதலாளி, பண முதலாளி, மில் முதலாளி, பஸ் பரீட்சகாரர், கோவில் அர்ச்சகர், பண்டா ரு சன்னதிகள், ஜவுளிக் கடை வியாபாரிகள், காசக் கடை வியாபாரிகள், இவர்களுையெல்லாம் விவசாயி என்று பிரிப்பதா? குறிப்பாக நிலத்தில் பத்து வருஷம், பதினைந்து வருஷம் சாகுபடி

30th October 1958] [Sri T. R. Ramamirtha Thondaman]

செய்திருக்கக்கூடிய அநுபவம் உள்ளவர்களை விவசாயி என்று வரையறுக்க வேண்டும். துர்ப்பாக்கியவசமாக அப்படிப்பட்டவர்கள் வஞ்சனையால், சூழ்ச்சியால், சட்டங்களில் உள்ள சிக்கல்களினால் வெளியேற்றப்பட்டிருந்தாலும் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும். பத்து வருஷம் பதினைந்து வருஷங்களுக்கும் மேல் பரம்பரையாக நிலத்தில் பாடுபட்டுவருகிற விவசாயிகள் எத்தனை பேர் என்று சர்வே எடுக்க வேண்டும். மாசாணம் பூராவும் நிலம் எவ்வளவு என்று சர்வே செய்யவேண்டும். உண்மையான உழவர்களுக்கே நிலம் கொடுப்பது என்று வந்தால், நிச்சயமாக போதிய நிலம் கிடைக்கும். அவர்களுக்கு ஒரு ஜோடி மாடு, ஏர், கலப்பை, விதை, எரு முதலியவை இருப்பவர்களுடையோடு இல்லாதவருக்கு சர்க்கார் கடனாக கொடுப்பது என்று வந்தால், நாட்டில் பலபல மடங்கு உணவு உற்பத்தியாகும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாய இலாகாவினால் விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்படுகிற சாதனங்கள் அத்தனையும் காலாகாலத்தில் நேரடியாக விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். அப்படி அளிப்பதன் மூலமாகத்தான் உற்பத்தி மேலும் பெருகும். தனக்கு உரிமை இருக்கிறது, சர்க்கார் வசதி அளிக்கிறது என்கிற உணர்ச்சி விவசாய மக்களுக்கு உண்டாகவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஊக்கமும், உணர்ச்சியும், தன்னம்பிக்கையும் விவசாய மக்களிடத்திலே உண்டாக வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உழப்பவனுக்கு நிலம் சொந்தம் என்று மகாத்மா காந்தி அவர்கள் சொன்னார்கள். நிலம் உழப்பவனுக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லும்போது காந்திஜியின் கருத்துக்கு பலவிதமான வியாக்யானங்கள் செய்யப்படுகின்றன. அப்படி காந்தியின் கருத்தை தவறாக வியாக்யானம் செய்து அவருக்கு மாசு வருங்காலத்தில் ஏற்படச்செய்வது நல்லதல்ல. காரணம் இன்றைக்கு குறிப்பாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய அமைப்பையும், தேசம் பூராவும் இருக்கும் நிலைமையையும் பார்க்க வேண்டும். கடவுளைக் காட்டி, கடவுள் பெயரைச் சொல்லி ஏழை மக்கள் வஞ்சிக்கப்படுகிற நிலை ஏற்படும்போதுதான் கடவுளுக்கே இழிவு உண்டாக்கும் உணர்ச்சி வளர்ந்து வருகிறது. கடவுள் என்றால் அவனைப் பிச்சாண்டார் என்கிறோம். ஏழை பக்கான் என்கிறோம். ஏழை களிடத்தில் அன்பாக இருப்பது கடவுளிடத்தில் அன்பாக இருப்பதாகும் என்கிறார்கள். அது நம் சமயம். (அதை வளர்ப்பதற்காகத்தான்) இவ்விதமான கொள்கை அடிப்படையில் மடாலயங்கள், தேவாலயங்கள்—தேவஸ்தானங்கள்—எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவை எந்த அடிப்படையான கருத்தைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டன, அவற்றுக்கு எந்தக் காரணத்திற்காகப் பலர் சொத்து எழுதி வைத்தார்கள் என்பதே இப்போது மறந்துவிட்டது. அங்குள்ள தர்மகர்த்தாக்கள், நிர்வாகஸ்தர்கள்—தங்களுக்கும், தங்கள் உறவினர்களுக்கும் எப்போதும் நன்மை ஏற்படவேண்டும் என்கிற சுயநல நோக்கத்தோடு அவற்றைத்தான் உடமைப் பொருளாக்கி ராஜாங்கமாக்கிக்கொண்டு விட்டார்கள். தர்மத்தை, சமயத்தை சிலர் சொந்தமாக்கியதன் காரணமாகத்தான் இன்றைக்கு கடவுள் எதிர்ப்புக் கொள்கை நாட்டில் வேகமாகப் பரவி வந்திருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. சமயம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீதி, நேர்மை, நியாயம் எல்லாம் அலட்சியம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. இந்த நிலைமையே அப்படியே நீடிக்க விடுவதில் பிரயோசனமில்லை. உழப்பவனுக்கு நிலம், உழவர்களுக்கு உரிமை என்கிற அடிப்படையிலானவையே வகுத்து நல்லதொரு சீர்திருத்தம் செய்தால்தான் மகாத்மா காந்தியின் லட்சியத்தை ஈடுபெற்றியவர்களாவோம். அதற்கு மாறாக காந்தி கருத்துக்கு காரணம் காட்டி வேறு திசையில் சென்றால் கடவுளிடம் நம்பிக்கை குறைந்தது போல காந்தி பேரிலும் நம்பிக்கை குறையும். ஆகவே அதற்கு ஏற்ற முறையில் நல்லதொரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து உழவனுக்கு உரிமைபளித்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நமது நாடு விவசாய நாடு. விவசாயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் நூற்றுக்கு 75 சத விதிகம் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். தொழில்துறை வருமானத்தைவிட விவசாய வருமானம்தான் நாட்டின் மொத்த

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [30th October 1958]

வருமானத்தில் அதிகப் பங்காக இருந்து வருகிறது. ஆனால் சாதாரணமாக விவசாயத் தொழிலாளர்கள் வருமானம் இந்த தொழிலாளர் வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்காக இருக்கிறது. ஆனால் விவசாயத் துறையில் உள்ள மக்களுக்கு ஊக்கம் இல்லை. அதனால் எந்த அளவு விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதற்கு நாம் வெளிநாட்டிலிருந்து எவ்வளவு ரூபாய்க்கு உணவு இறக்குமதி செய்கிறோம் என்பதைப் பார்த்தாலே தெரிந்துகொள்ள முடியும். குறிப்பாக கடந்த 11 ஆண்டுகளில் 1,600 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உணவு இறக்குமதிக்காகச் செலவு செய்திருக்கிறோம். கழிந்த ஆண்டில் மாத்திரம் 140 கோடிக்கு அதிகம் உணவு இறக்குமதிக்காகச் செலவு செய்திருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டில் நிலம் இல்லாத கூலிகள் மாத்திரம் கிராமத்தில் வாழ்பவர்களில் நூற்றுக்கு 27 சத விதிகள் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய நாட்டில் நிலம் இல்லாத ஏழ்மைதான் அதிகம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். நிலவுடைமையைப் பொருத்த மட்டில் ஆயிரம் ஏக்கருக்கு அதிகமாக உள்ளவர்கள் மிகவும் குறைவாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆயிரம் ஏக்கருக்கு அதிகம் உள்ளவர்கள் 379 பேர்கள் என்றும், அவர்கள் கையில் முப்பத்தேழு கோடியே நான்கு லட்சம் ஏக்கரான நிலங்கள் உள்ளன என்றும், இதரர்களிடத்தில் இருப்பது முப்பத்தேழு கோடி ஐந்துநூற்று நூற்பத்தெட்டு லட்சம்தான் என்றும் சர்க்கார் புள்ளி விவரம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்துநூறு ஏக்கருக்கு அதிகமுள்ளவர் இதில் நான்கு பங்கும் நிலம் இதே அளவும் உள்ளது.

இதையே காரணமாகக் காட்டி, ஒரு சிலர் கையில் ஆயிரத்திற்கு அதிகமான ஏக்கரான நிலங்கள் இருப்பது மிக சொற்பமாக இருப்பதால் அந்த நிலங்களை எடுத்து வீதித்து விவசாய கூலிகளுக்கு பகிர்ந்து கொடுப்பதால் எந்தவிதமான லாபமும் இல்லையென்று சொல்லப் பட்டது. இது எவ்வளவு உண்மை? இன்று நாட்டிலே சுதந்திரத்திற்கு பிறகு நிலவுடைமையில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய மாறுதல்களை நாம் திட்டவாட்டமாக பார்க்க வேண்டும். நம் நாட்டிலே நிலப் பிரபுத்துவ முறை நீண்ட நெடு நாட்களாக இருந்து வருகிறது. அது ஒழியவேண்டுமென்றும், நிலப்பிரபுத்துவ முறை அடியோடு போகவேண்டுமென்றும் நீண்ட நாட்களாக, சுதந்திர கோஷத்தை நாம் எழுப்பிய காலம் முதற்கொண்டு “உழைவனாக்கே நிலம்” என்ற கோஷத்தையும் வைத்துள்ளோம். சுதந்திரத்திற்கு பின் இந்த 11 ஆண்டுகளாக நிலவுடைமையில் குறிப்பிட்ட மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். நிலப்பிரபுக்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்களில் சிலர் நிலத்தோடு நேரடியான தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஒரு சில விவசாய முதலாளிகள், நிலத்தோடு ஓரளவு தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு விஞ்ஞான அறிவையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, சர்க்காரிடமிருந்து, கிடைக்கும் சலுகைகளையும், பயன்படுத்திக்கொண்டு, டிராக்டர்கள் முதலியவைகளை வாங்கி நல்ல முறையில் உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்பது வாஸ்தவமே. இந்த முறையில் வேலை செய்பவர்கள் நம் நாட்டில் எத்தனை சதவிதிகள் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், நில சென்ஸஸ் ரிப்போர்ட்டில் உள்ள புள்ளிவிவரங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய பெருவாரி நிலத்தில் 5 சத விதத்துக்கு குறைவாகத்தான் நேரடி விவசாயம் செய்யக்கூடியவர்கள், (Personal cultivation) செய்யக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படியானால் ஆயிரத்தில் ஒன்று இந்த நிலப் பிரபுக்கள் இன்று நில முதலாளிகளாக புதிதாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நில முதலாளிகளுக்காக உள்ள வாதத்தைத்தான் இந்த சபையில் கொஞ்சம் முன் கேட்டோம். இவர்களை காரணமாக காட்டி, 1 சத விதத்திற்கும் குறைவாக உள்ளவர்களை காரணம் காட்டி நிலவரம்பை தடுக்கப் பார்க்கிறார்கள்; 99 சதவிதம் நிலவுடைமை யார் கையில் இருக்கின்றது என்று பார்க்காமல், அந்த 1 சத வித ஆட்கள்தான் உற்பத்தியைப் பெருக்க துணையாக இருக்கிறார்கள் என்று கூறி பாடுபடக் கூடிய விவசாயக் கூலிகளின் நிலையை உயர்த்தாமலிருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் சுதந்திர கிளர்ச்சி செய்தபோது நம்மிடம் கேட்டார்கள், சில கேள்விகள். அன்று சிலர் சொன்னார்கள், “சுதந்திரம் வந்துவிட்டால் எல்லாம்

30th October 1958] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

வந்துவிடுமா ? ” என்று. “ வெள்ளையன் வெளியேறி, கருப்பர் ஆட்சிக்கு வந்தால் நாட்டில் சுபீட்சம் நிலவுமா ? ” என்று சிலர் கேட்டார்கள். அதேபோல்தான் இன்று கேட்கப்படுகிறது, “ நிலத்தை பகிர்ந்து கொடுத்தால் நாட்டில் உற்பத்தி பெருகிவிடுமா ? ” என்று. சுதந்திரம் கிடைத்து 11 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எப்படி நாம் சிறுகச் சிறுக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறோமா அதேபோல்தான் உபரியாக உள்ள நிலங்களை வீதித்துக் கொடுத்துவிட்டால் உடனடியாக சுபீட்சம் வந்துவிடும் என்று யாரும் நினைக்கவில்லை, சொல்லவியில்லை. அதை முதல்படியாக வைத்துக் கொண்டு பிறகு மெல்ல மெல்ல திட்டவாட்டமாக உணவு உற்பத்தியை பெருக்க வேண்டும். ஐந்து சத விசிதம் நிலந்தான் உபரியாக வரலாம். ஆனால் அதைக் கொடுப்பதின் மூலம், விவசாயக் கூலிகளை நாம் உற்சாகப்படுத்தலாம். நாம் உழைப்பதன் பலன் நமக்கே கிடைக்கிறது, என்று இடைத்தட்டுக்காரர்கள் யாரும் அதை தட்டிக்கொண்டு போகவில்லை என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு வந்தால் அவர்கள் மேலும் உற்சாகமாக வேலை செய்து உற்பத்தியை கண்டிப்பாக அதிகப்படுத்துவார்கள். இன்றையதினம் ஒரு சிலருக்கு கிடைக்கக்கூடிய வசதியைப் போன்று அவர்களுக்கும் கடன் உதவி அவசியம் அளிக்கப்படவேண்டும். ஒரு வரம்பிற்கு அதிகமாகவுள்ள நிலங்களை உடனடியாக பகிர்ந்து ஆளுக்கு கால் அல்லது அரை ஏக்கர் வீதம் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணம் யாருக்கும் இருக்க முடியாது. எந்த முறையில் மீதியுள்ளதை பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டுமென்பது அடுத்தபடி ஆகும். முதலாவதாக, ஒருவர் இவ்வளவு நிலம் தான் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று வரம்பு கட்ட வேண்டும். உழைக்கக் கூடிய விவசாயக் கூலிகளுக்கும், சாகுபடியாளருக்கும் அவர்களது உழைப்பின் மூலப் பலனும் கிடைக்கவேண்டுமென்றுதான் அதற்கு முதல்படியாக உச்சவரம்பு கட்டவேண்டுமென்று கோரப்படுகிறது. அதில்லாமல், அப்படிச் செய்தால் உணவு உற்பத்தியை பாதித்து விடும் என்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் முரணானதாக இருக்கிறது. முதல் வகுப்பிற்கு ஒரு பையன் வரும்போதே இவன் எப்படி கடைசி வகுப்பில் படித்து தேருவான் என்று கேட்பது மாதிரியிருக்கிறது, இது. ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே ஒன்றிரண்டு குறிப்பிட்ட முதலாளிகளை சுட்டிக் காட்டி அவர்கள் ஆயிரக் கணக்கான ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பதால்தான் உற்பத்தி அதிகமாகிறது, அவர்களால்தான் ட்ராக்டர்கள் முதலியவைகளை உபயோகப்படுத்த முடியும், அவர்களால்தான் விஞ்ஞான முறையில், உற்பத்தி செய்த நல்லமுறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், இன்று சுதந்திரம் கிடைத்து 11 வருடங்களாகியும் எந்த அளவு அவர்களால் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடிந்திருக்கிறது என்று பார்த்து விட வேண்டும். விவசாயத் துறையில் அவர்களை ஊக்குவிக்க சர்க்கார் எல்லாவிதத்திலும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் எந்தளவு அவை இன்று பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, எந்தளவு உற்பத்தி அதனால் பெருகியிருக்கிறது என்று பார்த்தால், இன்றும் மழையை நம்பியிருக்கும் நிலையில் தான் நம் நாட்டில் விவசாயம் இன்று இருக்கிறது. மேலும் சர்க்கார் உதவியை பயன்படுத்தியவர் இந்த ஒரு சில நில முதலாளிகள் தான். ஆகவே, முதலில் செய்யவேண்டியது, நம் நாட்டில் வாழக்கூடிய 75 சத விசிதம் விவசாயிகளிடையே தங்கள் உழைப்பு தங்களுக்கே கிடைக்கிறது என்ற அடிப்படை உணர்ச்சியை உண்டுபண்ண இது முதல் படியாக அமையச் செய்ய வேண்டும். **Fragmentation of land holdings** உற்பத்தால் நிலம் சிறிது சிறிதாகப் போய்விடுமே, அப்படி போய் விட்டால் அது “ **Uneconomic** ” ஆக இருக்குமே, பொருளாதார ரீதியில் போதுமான அளவு நிலம் இருக்காதே என்று குறிப்பிடப்பட்டது. “ **Fragmentation of lands** ” வர வேண்டுமென்று யாரும் விரும்ப முடியாது. ஓரளவு உபரியாக உள்ள நிலங்களை பிரித்துக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, கூட்டாக ஒரு பண்ணை வைத்து எப்படி வேலை செய்யலாம் என்பதைப்பற்றி ஆராய வேண்டும். நம் மாகாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இப்பொழுது ஐந்து அல்லது ஆறு கோவாப்பரேடிவ் சொசைட்டிகள் கூட்டுறவு முறையில் இந்த முறையில் ஐ செயலாற்றி வருகின்றன. நில [சொந்தக்காரர்களால் நடத்தப்படுவன கோயம்புத்தூரில்

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [30th October 1958]

ஒன்றிரண்டு கோவாப்பரேட்டிச் சொசைட்டிகள் இருக்கின்றன. சாகுபடியாளரைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றிரண்டு சொசைட்டிகள் இந்த மாகாணத்தின் இதர பகுதிகளில் இருக்கின்றன. இந்தத் துறையில் இவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க நல்ல முறையில் வேலை செய்து வருகிறார்கள் என்று கோவாப்பரேட்டிச் டிப்பார்ட்மென்ட் ரிப்போர்ட்டிலிருந்து தெரிவருகிறது. அவர்களுக்கு மிக முக்கியமாக தேவைப்படுவது, கடன் உதவியாகும். ரூரல் கரெடிட் சர்வேயிலிருந்து வரும் ரிப்போர்ட்களைப் பார்த்தால் கடன் உதவிதான் மிக முக்கியமாக அவர்களுக்கு தேவையாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். சர்க்காரால் கடன் உதவியும் கொடுக்கப்படுகிறது. ட்ராக்டர் முதலியவைகள் வாங்க கடன் உதவி அளிக்கப்படுகிறது. இவைகளை யார் எந்த முறையில் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று துருவிப் பார்ப்போமானால் இந்த 1 சத விதிக் நிலப்பிரபுக்கள்தான் நில முதலாளிகளாக மாறி தாங்கள் ஏதோ தேசத்திற்கு அவசியமான சேவை செய்யும் பாவனையில் இந்த நாட்டில் உலாவி வருகிறார்கள். இது அந்தக் காலத்தில் வெள்ளைக்காரன், "Viceroy's Executive Council" லில், ஒன்றிரண்டு இந்தியர்களை நியமித்துவிட்டு அதை காட்டி விட்டு, அதைப் பார்த்துவிட்டு இந்தியர்களும் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிறார்கள் என்று சந்தேகப்பட்டுக்கொள்வோம் என்று நினைத்தார்கள். அதேபோன்று, விவசாயிகளைத் திருப்திபடுத்தக்கூடிய முறையில் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்க இவர்கள் மிகவும் பயன்படுகிறார்கள் என்று ஒரு சிலரைக் காட்டி விவசாயப் பெருங்குடி மக்களை எமாற்ற முடியாது. இன்று நம் நாட்டிலுள்ள நிலம் இல்லாத தொழிலாளர்கள் அதிருப்தியோடு இருக்கிறார்கள். தொழில் துறையில் வேலை செய்பவனுக்குக் கிடைப்பதில் ஐந்தில் ஒரு பங்குக் கிடைப்பதில்லை விவசாயத் துறையில் வேலை செய்பவனுக்கு. ஆக, எந்தளவு அவர்களது வருவாய் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பரிசீலித்துப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். உபரியாக உள்ள நிலத்தை கோவாப்பரேட்டிச் முறையில் பயிரிட வேண்டுமென்று சொல்லும் போது, அது "Voluntary" ஆக செயலாற்றக் கூடிய முறையில் வர வேண்டும். வினோபாஜி அவர்கள் சொல்வதற்கும், இந்த தீர்மானத்தின் உள்நோக்கத்திற்கும் அதிக வித்தியாசம் இருக்கமுடியாது. சட்டமூலம் இதை அமுலுக்கு கொண்டு வந்து செயலாற்ற வேண்டுமென்று நாங்கள் கோருகிறோம். அதுதான் வினோபாஜி அவர்கள் சொல்வதற்கும், இந்த தீர்மானத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம். திட்டக் கமிஷனும் ஏற்கெனவே சிபார்சு செய்திருக்கக்கூடிய அடிப்படையில், "diversification of agriculture economy" என்றதொரு அடிப்படையில், அதாவது இன்று நிலப் பிரபுத்துவத்தில் இருக்கக்கூடிய பணம் தொழில் துறையில் வர வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். நேரு உள் பட ப்ளானிங் கமிஷன் சிபார்சு செய்திருப்பதும், நிலத்தில் உள்ள மூல தனத்தை தொழில் துறையில் மாற்றி, கட்டிக் கிடக்கிற பணத்தை தொழில் துறையில் செலவழிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில்தான் ப்ளானிங் கமிஷனும், சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள்.

நமது தமிழகத்தில் உள்ளவர்களின் 70 சத விதிக் பேர்களும் விவசாயிகள்தான். அதிலும் சிறு நிலச்சுவாந்தார்கள்தான் அதில் பெரிய பங்கு வகிக்கிறார்கள். அவர்களது வருங்கால வாழ்வையும், தாழ்வையும் ஒட்டித்தான் நம் நாட்டின் உணவு உற்பத்தியின் வாழ்வும், தாழ்வும் இருக்கிறது. அதை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு, ஒரு சில நிலப்பிரபுக்களின் உற்சாகத்தால்தான் நம் நாட்டில் உணவு உற்பத்தி பெருகிறது என்ற வாதம் மீண்டும் மீண்டும் இந்த சபையில் சொல்லப் பட்டது. சாதாரணமாக தொழிலாளிக்கு உற்சாகம் மட்டும் இருந்தால் போதாது, வாய்ப்பும் வசதிகளும் தேவை என்று சொல்லப்பட்டது. இன்றைக்கு இருக்கின்ற விவசாயிக்கு சாதாரணமாக இருக்கவேண்டிய உற்சாகம் கூட இல்லாமல் அவர்களை நிரந்தர அடிமையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நிலச்சுவாந்தார்கள். அவர்கள் இன்றும் சுரணப்படுகிறார்கள். இதிலிருந்து அவர்கள் விடுபடும் வரையிலும் அவர்கள் உற்சாகத்துடன் பாடுபட முடியாது. ஆகவே, முதல்படியாக இதில் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டி, நிலமில்லாதவர்களுக்கும், அதிகப்படியாக நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கும் வித்தியாச

30th October 1958] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

மில்லாத முறையில், நிலமில்லாதவர்கள் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களின் பேரில் பொறுமைப்படக்கூடாத அளவுக்கு உச்சவரம்பை நிர்ணயிக்கவேண்டும். தொழில் துறையில் முன்னேறுவதற்குக்கூட இந்த உச்சவரம்பு கட்டுவது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. நிலத்தை சிறிது சிறிதாக ஆக்கிவிட்டால் உற்பத்தி பாதிக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. அதே நேரத்தில் கோவை பகுதியில் இரண்டு மூன்று ஏக்கர்கள் வைத்திருப்பவர்கள்தான் உற்பத்தியை அதிகமாக பெருக்குகிறார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருக்கிறது. நிலப் பிரச்சினையை அணுகும்போது பெரிய தயாரிப்புகள் எடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். “நான் கேட்பது, இவ்வளவு காலமாக, சுதந்திரம் வந்து பதினேழு ஆண்டுகளாக தயாரிப்புகள் ஏன் எடுத்திருக்கக்கூடாது?” என்று கேட்கிறேன். இவ்வளவு காலமாக 1,200 கோடி ரூபாய் உணவுக்காக வெளி நாட்டில் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் ஏன் இவ்வளவு காலமாக தயாரிப்புகள் எடுக்க முடியவில்லை என்று தெரியவில்லை. ஆகவே, உடனடியாக இவ்விஷயத்தில் செயலில் இறங்குவது மிக அவசியம். உச்சவரம்பு கட்டி வருகின்ற நிலங்களை எல்லாம் கூட்டுறவு முறையிலோ அல்லது பஞ்சாயத்து முறையிலோ பயன்படுத்தி விவசாயம் செய்வோமானால் உற்பத்தி அதிகரிப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். ஆகவே இந்த முறையில் செயலாற்றுவதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்கவேண்டும். அதற்கு சர்வ கட்டுகையையும் கொண்ட ஒரு கமிட்டி அமைப்பது சால சிறந்ததாக இருக்கும். பல காரியங்களுக்கும், சூதல் ஸ்தாபன காரியங்களுக்கும், கல்வி சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களுக்கும் கமிட்டிகள் ஏற்படுத்துகிற இந்த அரசாங்கம் இதற்கு மாத்திரம் கமிட்டி அமைப்பதற்கு முன் வராததின் காரணம் என்ன என்பது தான் விளங்கவில்லை. ஒருவேளை மிக முக்கியமான சிபார்களை செய்து அதை நடைமுறைக்கு கொண்டு வரவேண்டும் என்று கமிட்டி தீர்மானித்தால் அதன்படி நடப்பதற்கு பல சிக்கல்கள் ஏற்படும், அல்லது ஆளும் கட்சியிலேயே சங்கடங்கள் வந்துவிடுமோ என்று நினைத்து தயங்குகிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. ஆகவே, இந்த எண்ணத்தை கைவிட்டுவிட்டு நிலப்பிரச்சினையை ஒரு தேசப்பிரச்சினையாக எடுத்துக்கொண்டு, இதை கட்சிப்பிரச்சினையாக பார்க்காமல் தேசத்தின் வருங்காலத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடிய ஒரு பிரச்சினையாக கருதி, இந்த நாட்டில் ஏற்று பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் எல்லோரும் ஒன்று என்ற நிலைமை ஏற்படுத்துவதின் முதல்படியாக உச்சவரம்பை கொண்டு வருவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*SRIMATHI T.N. ANANDANAYAKI: Sir, point of information. இங்கு பேசுகின்ற அங்கத்தினர்களில் பலர், நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டவேண்டும் என்ற விஷயத்தைப்பற்றி பேசுகிற பொழுது, நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டிவிட்டு, அதன் பின்னால் மிஞ்சுகின்ற நிலங்களை கூட்டுறவு முறையிலோ அல்லது, பஞ்சாயத்து முறையிலோ அரசாங்கம் ஏற்றெடுத்து நடத்தவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டப்படுமோது நிலங்களின் விலை குறைந்துவிடலாம். அப்போது நிலம் குறைவாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் அதை விலைக்கு வாங்கி தங்கள் வரம்புக்கு ஏற்ப வைத்துக் கொள்வார்கள். ஆகவே மிகுதி நிலம் வருகின்ற பிரச்சினையே வருவ தில்லை. மேலும் இப்போது நாட்டிலிருக்கின்ற நிலங்களை எல்லாம் பகிர்ந்து கொடுத்தாலும் கூட ஒரு நபருக்கு ஒரு ஏக்கர் அல்லது ஒன்றரை ஏக்கர் தான் வரும். ஆகவே, மிகுதி வருகின்ற பிரச்சினையோ அல்லது கூட்டுறவு முறையில் நடத்தவேண்டுமோ அல்லது பஞ்சாயத்து முறையில் நடத்தவேண்டுமோ என்ற பிரச்சினையேவராது. அப்படியிருக்கும்போது மீதி வருகின்ற நிலங்களை கூட்டுறவு முறையிலோ அல்லது பஞ்சாயத்து முறையிலோ நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லுவது அதிக சிக்கலையும் குழப்பத்தையும் தான் ஏற்படுத்தும். அதோடு இந்த யோசனை எப்படி வந்தது என்று புரியவில்லை. ஆகவே, அதை விளக்கினால் நல்லது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[30th October 1958]

SRI K. ANBAZHAGAN : On a point of order. இதற்குப் பதில் இந்த சபையில் இருக்கின்ற எந்த அங்கத்தினரும் சொல்லலாமா, அல்லது சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் தான் பதில் சொல்லவேண்டுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The Hon. Minister will reply to that Mr. Selvarajan will speak now.

* **SRI M. S. SELVARAJAN :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பிரஸ்தாபத்தில் இருக்கும் தீர்மானம் எதிர்கட்சி அங்கத்தினர் ஒருவரால், நிலங்களுக்கு உச்சவரம்பு நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்றும், மேற்பட்ட நிலங்களை நிலமில்லாத ஏழைகளுக்கு பங்கிட்டு கொடுக்கவேண்டும் என்பது. இந்த தீர்மானத்தின் மீது பேசிய ஸ்ரீ அண்ணாத்துரை அவர்கள் இந்த தீர்மானத்திற்கே விரோதமான முறையில் சில கருத்துக்களை தெரிவித்தார்கள். நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டவேண்டியது அவசியம், அவ்விதம் நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டியபின் மீதியுள்ள நிலங்களை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும், அவ்விதம் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு கொடுத்துவிட வேண்டும் என்கிற ஒரு புதிய கருத்தை அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். மற்றொரு தரப்பிலிருந்து ஒருவர் பேசினபோது நாட்டிலிருக்கின்ற தரிசு நிலங்களை எல்லாம் பங்கிட்டு கொடுக்க வேண்டும் என்றும் தெரிவித்தார்கள். இதற்கும் இந்த தீர்மானத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பது தெளிவு. இப்போது பிரஸ்தாபத்தில் இருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தைப் பொறுத்த வரையில் நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்ட வேண்டும் என்பது. ஆனால் இது நமது ராஜ்ய சர்க்காரால் செய்ய முடியுமா என்று நாம் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்த தேசம் சில விஷயங்களில் ஒன்றோடொன்று பிணைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. நாம் எல்லோரும் இந்த தேசத்தில் கூட்டுறவு முறையில் ஒரு கேசும் நல அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்கின்ற லக்ஷியத்தோடு வேலை செய்வதற்கு சட்டரீதியாக இன்னொரு இடத்தில் பிணைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த லட்சியத்தை ஈடுதீர்வதற்கு நமக்கு சோஷியலிஸ பாதையில் வேலை செய்யவேண்டும் என்று நாம் தீர்மானித்திருக்கிறோம். செயலாற்ற திட்டக் கமிஷன் வழி சொல்லியிருக்கிறது. இதிலிருந்து நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுவதற்கு மாத்திரம் நாம் தனியாக பிரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆகவே இந்த தீர்மானத்தின் மூலம் இதை நாம் வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. சோஷியலிஸ அடிப்படையில் ஒரு கேசும் நல அரசாங்கத்தை அமைக்கவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வேலை செய்துவருகிற நாம் இது ஈடுதீர்வ வரையிலும் இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம் தங்களை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாது. இதில் கருத்து வித்தியாசங்கள் இருப்பது உண்மைதான். பல்வேறு தேசங்களில் இருக்கின்ற நிலைப்பாட்டை உண்மையாக சிந்தனை ரீதியாக இல்லாமல் நடைமுறையில் நிலவரம்பு கட்டாமலே பரிசீலித்ததாக இந்த பிரச்சினையை தீர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது அமெரிக்கா போன்ற தேசங்கள். இதல்லாமல் தங்களுடைய இரும்பு கரத்தின் மூலமாகவும், பயங்கரமான கட்டளைகளின் மூலமாகவும் அரசாங்கத்திற்கே அத்தனை நிலங்களையும் சொந்தமாக வைத்துக்கொண்டு விவசாயம் செய்து வருகிறார்கள் சிற்சில தேசங்களில். நாம் இதற்கு தனியாக ஒரு வழியை அமைத்து இருக்கிறோம். கூட்டுறவு முறையில் ஒரு பக்கம் வேலை செய்யவேண்டும், இன்னொரு பக்கம் சட்ட ரீதியாக இந்த முறைகளைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த நிலையில் இதுபோன்ற தீர்மானம் அவசியமா என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு நமக்கு சுயதேவை பூர்த்தி வாய்ப்பு இல்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த வாய்ப்பை எப்படி பெறுவது, எந்த அளவுக்கு உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவது என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில், ஒரு பக்கத்தில் அதன்பாதாளமாகவும் இன்னொரு பக்கத்தில் மேடாகவும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கின்ற நேரத்தில், இவைகளை எல்லாம் ஒரே நிரப்பாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இரண்டு விதக்குறிக்கோள் நமக்கு இருக்கின்றன. ஒன்று எல்லோருக்கும்

30th October 1958] [Sri M. S. Selvarajan]

சம நீதி வழங்கப்படுவது. இன்னொன்று உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி எக்ஸஸ் பெருவது. இதற்கு வேண்டிய முறையில் நாம் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தவர்கள், இந்த நிலங்களை எல்லாம் உச்சவரம்பு கட்ட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்கள், இப்போது நம் நாட்டில் இருக்கின்ற விளை நிலங்கள் தரிசு நிலங்கள் எவ்வளவு, இவைகள் எல்லாம் யார் யார் கையில் இருக்கிறது, இதற்கெல்லாம் நீர்ப்பாசன வசதி கிடைக்க ஏதாவது வழிகள் இருக்கின்றனவா, இதன் மூலம் எத்தனை விவசாயிகள் பயன்பெறுவார்கள் என்கிற புள்ளி விவரங்கள் எல்லாம் கொடுக்கவில்லை, கொடுக்கவும் முடியாது என்று நினைக்கிறேன். இதற்குரிய புள்ளி விவரங்கள் அரசாங்கத்திடம் இருக்கலாம் என்பது என்னுடைய எண்ணம். இந்த உச்சவரம்பினால், நூற்றுக்கு 1-20 இரண்டு பேர்கள் பாதிக்கப்படலாம். இந்த பாதிக்கப்படுகின்ற இரண்டு மூன்று பேர்களைப்பற்றி அரசாங்கம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு சிலர் பாதிக்கப்பட்டாலும், அதிகப்படியானவர்களுக்கு நல்லது ஏற்பட்டால் அந்தச் சிலரைப்பற்றி அரசாங்கம் பயப்பட வேண்டியதில்லை, தயங்க வேண்டியதில்லை. அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு எல்லாம், உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு இடையூறு ஏற்படக்கூடாது, அதே நேரத்தில் சம நீதி வழங்க வேண்டும் என்பதுதான். அரசாங்கம் இதை கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ராஜ்யம் மட்டுமல்லாமல் இந்த தேசம் பூராவக்கும் பாதகம் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சில இடங்களில் இருப்பது போல நிலத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டாம் என்று நாம் பணித்துக்கொள்ளவில்லை சட்ட ரீதியாக. யாருக்கும் நிலம் வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை இருக்கிறது. வசதியுள்ளவர்களுக்கும், வசதியில்லாதவர்களுக்கும் நிலவுடமைக்கு அருகதை இருக்கிறது. அதிகப்படியாக உள்ள நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ளும் போது அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்று சட்டரீதியாக அமைத்திருக்கிறோம். அந்த நிலமையில் இந்த ராஜ்யத்தில் யாரிடத்திலிருந்தாவது எடுத்துக் கொள்ளப்படும் நிலத்திற்கு நஷ்ட ஈடாகக் கொடுப்பது என்ற முறையை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ராஜ்யத்திற்கு மாத்திரம் ஒரு முறையை வகுத்துக் கொள்வதும் முடியாது. தேசம் பூராவிலும் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கும் நிலையைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ராஜ்யத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒரு ஜில்லாவில் இருப்பது போல மற்ற ஜில்லாக்களில் இல்லை. ஒரு ஜில்லாவிலேயே நஞ்சை நிலத்தில் வரக்கூடிய வருவாயைப் போல புஞ்சை நிலத்தில் வருவதில்லை. சில பகுதிகளில் புஞ்சை வருமானம் நஞ்சையை விட அதிகமாயிருக்கிறது. அதைத் தவிர தோட்ட நிலம் வேறு. இந்த நிலங்களிலிருந்து வரக் கூடிய வருவாய் சரி சமமாக இல்லை. நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுமப்போது நஞ்சை நிலத்திலிருந்தும், புஞ்சை நிலத்திலிருந்தும் வரக்கூடிய மாகுல் கிராமத்திற்கு கிராமம் வித்தியாசப்படுகிறது. உச்சவரம்பு கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னால், கிராம அடிப்படையில் கட்டுவதா, அல்லது தாலுகா அடிப்படையில் கட்டுவதா, அல்லது ஜில்லா அடிப்படையில் கட்டுவதா, அத்தோடு நஞ்சைக்கு வேறு, புஞ்சைக்கு வேறு, தோட்ட நிலங்களுக்கு வேறு என்று இப்படி பல பிரச்சனைகள் வருகின்றன. உச்ச வரம்பு கட்டுவதானது வரக் கூடிய வருமானத்தைப் பொருத்திருக்க வேண்டுமென்றால், இதிலிருந்து எழக்கூடிய பல்வேறு பிரச்சனைகளை ஆராமர சிந்திக்கவேண்டும். அதோடு இந்தத் தீர்மானத்தின் பிரகாரம் எடுக்கும் நிலங்களை, ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை, அங்கு இருக்கக் கூடிய விவசாயிகள் கையில் பங்கு போட்டுக் கொடுப்பதால் மட்டும் சட்ட ரீதியாக அரசாங்கத்தின் பொறுப்பை நிறைவேற்றி விட்டதாக ஆகாது. இப்படி உச்ச வரம்புக்கு மேல் எடுக்கப்படக் கூடியவர்கள் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் எங்கோ ஒரு தாலுக்காவில் ஒரு மிராசதார், இரண்டு மிராசுதார்கள் இருந்தால், அவர்கள் கையிலிருந்து எடுத்து அந்தப் பகுதியில் உள்ள நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதால் மட்டும் அரசாங்கம் ராஜ்யம் முழுமையும் சம நீதியை வழங்கியதாக ஆகாது. அரசாங்கம் சம தர்மத்தை, சம நீதியை வழங்க வேண்டுமானால் இந்த ராஜ்யம் மட்டுமல்லாமல் இந்த தேசம் பூராவிலும் எந்த முக்கிலே இருந்தாலும் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் என்ன பலன் வந்திருக்கிறது என்று எல்லா

[Sri M. S. Selvarajan] 130th October 1958

விவசாயிகளுக்கும் நீதி வழங்க வேண்டியதாகும். சிலர் நினைப்பது போல மீதி நிலத்தை அரசாங்கமே வைத்துக் கொண்டு அரசாங்கம் தானே வைத்துக் கொண்டு தானே ஒரு நிலப்பிரபுபோல பயிர் செய்து மக்களுக்கு நீதி வழங்க சாத்தியமிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. நிலத்தை அப்படியே விட்டு வைத்து லாபத்தில் வரியாக பங்கு பெற்றால் என்ன என்ற கருத்தும் இருந்து வருகிறது. அதோடு இன்றைக்கு தொழில் துறையிலே, மற்ற துறையிலே தங்கள் வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, நிலத்திற்கு மாத்திரம் உச்ச வரம்பு கட்டுவதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதையெல்லாம் பார்க்கும்போது தேசம் பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டு, நம் ராஜ்யத்தைப் பற்றி மட்டும் யோசிக்காமல், ஆர அமர யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதிலே பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. நாம் இப்போது உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே ஈடுபட்டிருக்கிறோம். நாம் அத்தகைய ஒரு பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது இந்த பிரச்சனையில் இறங்குவது நாட்டுக்கு உகந்ததா என்று தீர்மானித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கம் இப்போது சோஷலிஸ அடிப்படையில் சமுதாயத்தை அமைப்பதிலே தன்னைப் பணித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதனால் நிலவடைமைகள் துண்டாடப்பட்டு, மக்கள் சக்தி சரிவரப் பயன்படுத்தப்பட முடியாமல் போவது இந்த நாட்டுக்கு, இந்தக் காலத்திற்கு உகந்ததா என்று பார்க்க வேண்டும். உலக நாடுகளில் விஞ்ஞான ரீதியில் விவசாயம் செய்வதற்கு ஆராய்ச்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கும்போது நாமும் அதிக மனித சக்தி விரயமாகாமல் குறைந்த செலவில் விவசாயம் செய்வதற்கு வழி என்ன, நல்ல விளைச்சல் அடைய வழி என்ன என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் ஆராய வேண்டும். அதல்லாமல் நிலத்தைத் துண்டாடிட்டு நிலப்பிரபுக்கள் கையில் கொடுப்பதால் மட்டும் இந்தப் பிரச்சனை தீர்ந்ததாகாது. இதைப்பற்றி அவசர அவசரமாக எமோஷனல் டெலிஷனுக்கு வராமல் இண்டெலெக்சுவல் டெலிஷனுக்கு வரவேண்டும். உணர்ச்சி வசப்பட்டு செய்யப்பட்டது என்றில்லாமல் நன்றாக ஆர அமர யோசித்து, சிந்தித்துச் செய்வதன் மூலமாகத்தான் உண்மையாக இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும். நம் ராஜ்யத்தில் இருக்கின்ற கோவில்களின் சொத்துக்களை மடாலயங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய சொத்துக்களை யாரோ நினைப்பது போல விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பதால் மட்டும் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடாது. ஏனென்றால் உடமைக்காரர்களுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் மத்தியில் உள்ள இடைத் தரக்கள் இன்னும் நிகிய பாடிவலை. விவசாயிகளுக்கும் நில வுடமைக்காரர்களுக்கும் இடையில் இருக்கும் தரக்களைப் பற்றி நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலே ஓமநல்லூர் என்ற ஒரு இடத்தில் திருவாரூரை ஆதினத்திற்குச் சொந்தமான நிலங்களை கூட்டுறவு முறையில் சாகுபடி செய்ய முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. தஞ்சை போன்ற ஜில்லாக்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் இது போன்ற முறைகள், அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படக் கூடிய வகையில், ஏற்படலாம். அந்த முறை ஏற்படுமானால் அதை வரவேற்க வேண்டும். கோவில்கள், மடங்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் நிலச் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கலாம். கூட்டுறவு அடிப்படையில் இதைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் வரவேற்க வேண்டியதுதான். ஆகவே, இந்த நிலைமையில், நமது கொள்கை இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் இந்தத் தீர்மானம் சபை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை என்பது எனது பணிவான கருத்து.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A.—Statutory rules, orders, notifications.

145. Notification issued with G.O. Ms. No. 3602, Revenue, dated 25th September 1958 amending certain Rules and notification issued under the Madras General Sales Tax Act, 1939. [Laid on the table of the House under section 19 (6) of the Madras General Sales tax Act, 1939 (Madras Act IX of (1939).]